

De Lettermaker

COAB 2018

1. Het Experiment
2. De Dromen van Niets
3. De Sprekende Toren
4. Tijd Zand
5. De Toverbeker en het Toverbordje
6. De Lettermaker
7. De Wonderplaatjes
8. De Geschilderde Wond
9. De Kermis Pop
10. Het Liedje van Vader
11. De Heilige Voeten van de Hel
12. De IJsvogel
13. De Bevroren Tandefee
14. De Driesprong
15. De Dag van de Tandentovenaar
16. Ladybug

Het Experiment

Hij stond daar in een wit plasma pak met uitschuifbare klauwen in de onderarmen, hele lange metalen pinnen met gifpunten, die hij kon besturen door vinger drukpunten. Soms moest hij een paar keer klikken om het gewenste resultaat te bereiken. Hij was in gevecht met schildpad-achtige wezens, de linea. Ze hadden groen en blauw bloed, en verder ook gele, witte en rode sappen in hun lichaam. Het was allemaal gif, en ze hadden de planeet al zo lang geterroriseerd. Nu was het oorlog.

Hij moest vechten voor zijn leven en hoopte maar dat het gif van zijn tegenstander niet door zijn helm heen zou kunnen komen. De schildpadachtige wezens waren woest. Ze spoten hun gif vanaf grote afstanden, maar hij was ditkeer goed bewapend. In het verleden was dat wel anders. Met zijn elektrische sabel vocht hij als een leeuw. Ook was zijn helm goed toegerust met lange afstands wapens. Die waren ook elektrisch, en ook hij kon gif spuiten. Hij werkte zijn weg naar boven over de metalen trappen en stellages, en was op zoek naar een cabine. Hij was niet alleen. Een soortgelijk leger was met hem.

Hij had de vinger bewegingen goed geoefend, zodat hij zijn wapens goed kon besturen. Hij kende alle codes. Hier had hij maandenlang voor gestudeerd en veel geoefend in schijn-gevechten. Nu was hij hier, en hij had maar één doel voor ogen : overwinnen, overleven. De schildpad-achtige wezens, de linea, vochten als beren. Het was geen makkelijke opgave. Ze waren zeer gewiekst in allerlei truken, maar tot nu toe kwam hij er doorheen, en zijn leger ook.

Hij was trots op zichzelf dat hij het zo ver had kunnen schoppen. Hij was dankbaar dat hij in het leger was toegelaten. Ook was hij trots op zijn gevechtspak. Het gevechtspak was als een vriend. Het voelde zo goed aan, zo vertrouwd. In de helm zat een goed navigatie systeem. Ze hadden er dit keer echt werk van gemaakt. Nog steeds was het een experiment, maar het ging tot dusver goed.

Opeens gingen er overal schelle alarmen af. Hij viel op de grond alsof een aardbeving hem had getroffen. Even later werd hij wakker in een cel. Een schildpad-achtige bewaker keek hem aan. 'Ontsnappen is onmogelijk,' zei de bewaker, en injecteerde een groene stof in zijn lichaam met een spuit. Hij krijste, en viel na een bepaalde tijd weer in slaap. Plotseling werd hij weer wakker. Alles was donker. Hij hoorde gekrijs. Mannen in witte plasmapakken met grote witte ondoorzichtige helmen die grote punten hadden pakten hem beet terwijl hij weer een beetje kon zien. Ze namen hem mee door een tunnel. Het waren hele grote mannen, alhoewel hij niet wist of het wel mannen waren. Ze waren veel langer dan zijn leger in ieder geval. Het leken wel monsters. Ze namen hem mee door de tunnel naar een wit ruimteschip, ondoorzichtig.

Hij wist niet wie ze waren. Ze namen hem mee naar een kamer waar een vrouw was. Ze was in allerlei documenten aan het bladeren. 'Uw helm was nog te zwak,' zei de vrouw zonder op te kijken. 'Het was niet bestand tegen de sonische aanvallen.'

'Wie bent u als ik vragen mag ?' vroeg hij.

'Dat doet niet ter zake,' zei de vrouw, 'ik ben van het systeem. Een robot. Ik dien u te herbewapenen.'

'Welk systeem ?' vroeg hij.

'Ante-serius,' sprak zij.

'Wat is het ?' vroeg hij.

'Dat kan ik u niet uitleggen nu,' sprak de robot. 'Er is weinig tijd. U bent nu herbewapend.'

Plotseling was hij weer op een metalen trap, oog in oog met twee schildpadachtige wezens die hem aanvielen. Ze deden weer sonische aanvallen, geluids-aanvallen, maar hij was er nu tegen bestand. Hij merkte dat zijn helm zichzelf had ge-update. Het was allemaal een ingebouwd mechanisme. Het geluid van de schildpad-achtige wezens was nu in de verte, en het was een heel prettig geluid, alsof hij zich in een computerspel bevond. Weer haalde hij uit met zijn klauwen, en ze maakten ook zachte, kalmerende geluiden. Elke beweging die hij maakte gaf een sonische sensatie. Het gaf hem een zeker gevoel van veiligheid. Het navigatie systeem van zijn helm legde hem uit dat hij nu zelf ook sonische aanvallen kon doen. Hij had hierin verschillende keuze-mogelijkheden.

Hij merkte dat hierdoor zijn tegenstanders snel verslagen waren. Ze konden niet tegen dit systeem op. Hij voelde zichzelf als een moderator.

In een reflectie zag hij dat zijn eigen helm nu ook uitsteeksels had. Hij moest zijn wapenrusting beter leren kennen. Na een tijdje had hij de cabine gevonden, samen met wat anderen. Ze renden de cabine binnen, en schakelden de schildpadachtige wezens die daar waren uit. Een monotoon alarm ging af. Het was heel doordringend, maar hij voelde dat hij er tegen bestand was. Meer en meer schildpadachtige wezens kwamen de cabine in, en er was weer een gevecht. Wat waren het er veel ditkeer, maar ze leken kleiner te worden. Aan de andere kant van de cabine was een langere man of monster binnengekomen in een wit plasmapak met lange uitsteeksels op zijn helm. Hij sprak heel doordringend met een aangenaam geluid. Het was als een zoemend geluid. Ik begreep dat hij door deze sonische aanval de schildpadachtige wezens verkleinde. Hij begon op ze te trappen met zijn witte laarzen.

Dit was de hoofdcabine. Er waren allerlei machines met ingewikkelde computerschermen. Er kwamen meerdere lange mannen of monsters binnen die achter de computers gingen zitten, en ze begonnen eraan te werken. Sommigen hadden speciaal gereedschap bij zich om eraan te sleutelen. 'Dat was het,' zei de lange man.

'Wat ?' vroeg ik.

'We zijn er,' zei hij. 'De oorlog is door ons gewonnen.'

Ik kon het bijna niet geloven. De staatsgreep was geslaagd.

'En wat nu ?' vroeg ik.

'Heel wat om op te bouwen,' zei hij.

Ik dacht na over wat we allemaal hadden verloren in de afgelopen tijd. De schade was erg groot, en ik had pijn in mijn hoofd. Ik had het gevoel alsof ik nooit zou genezen.

'De verwonding is te diep,' stamelde ik.

'Wij zijn dieper,' zei de lange man.

De planeet was bevrijd. Iedereen was blij en er werd veel gefeest, maar ik voelde me niet blij. Ik voelde me kapot. Ook was ik op mijn hoede, want dat kon toch allemaal niet waar zijn ? Het duurde dan ook een tijdje voordat alles tot me doordrong. Ik vroeg me af of we wel echt veilig waren. De gesprekken met de lange mannen, of monsters, schenen me te helpen. Alleen al hun sonische eigenschappen hadden al een verzachtend effect op me, als wederopbouwend. Alles leek wel spelenderwijs te gaan. Het scheen iets in mijn helm te zijn wat zich integreerde, en wat muteerde, alsof twee samenlevingen één werden. Er leefde iets in mij, er groeide iets in mij, als een strijder. Het was mijn gids en mijn beschermer.

Ze waren onderdelen van een spel, een prachtig kosmisch en prozaïsch spel. Het was als een brug in mij, een zintuig, maar ik kon nog niet mijn vinger erop leggen wat het nu precies was. Ze waren de onderdelen van mijn wapenrusting, mijn vrienden. Ze hadden mij eindelijk gevonden.

Alles wat ik deed had een andere sonische waarde nu, en het beschermde mij tegen sonische aanvallen van buitenaf. De hele samenleving van de planeet werd door andere sonische blokken opgebouwd nu, als een versterkte immunologie. Het was het hart van de samenleving van de planeet, maar het leek wel alsof het sonisch verminderend was, want het leidde telkens tot diepere stiltes, dieper en dieper, en de stiltes werden langer en langer. Het was de sonische vermindering, een verschijnsel wat leidde tot het ontstaan van zoveel andere zintuigen.

De vorige samenleving van de planeet was namelijk oversonisch, waardoor deze zintuigen niet konden functioneren.

Terwijl hij nog steeds zijn helm ophad sprak het navigatie systeem tot hem : 'Besef je dat je vijanden slechts onderdelen zijn van je eigen wapenrusting ? Je hebt ze alleen nog niet op waarde kunnen schatten.' Anderen hadden hun helmen allang afgedaan, en velen hadden ook hun plasma-pakken uitgedaan. Hij wilde het zekere voor het onzekere nemen, en hij had zeker behoefte aan begeleiding door het navigatie systeem.

De Dromen van Niets

Aan zijn voorarm was een vlijmscherp hakmes bevestigd. Hij haalde er een paar keer goed mee uit. Het mes ging dwars door de keel van de leider van de straatbende. Hij had de keel met de punt van zijn mes geraakt, en hij hakte door de hele keel heen als in een flits. En toen nog een keer met de punt van de andere kant van het mes. Het was snel gedaan. De leider van de straatbende lag al snel op de grond in een plas bloed. Hij bleef ernaar kijken, het in zichzelf opnemende. Hij rende niet eens weg. Al snel waren er sirenes. Hij stond daar als onder hypnose, ook toen hij even later gearresteerd werd. Het leven op straat was niks. Het zou in de gevangenis veel beter zijn. Ook hij was de leider van een straatbende.

Hij dacht na over zijn daad, maar wist dat hij dit moest doen. Volgens hem was er geen andere weg. Hij had nog steeds een smaak van bloed in zijn mond. Het proefde bitter, maar voor hem had het ook een zekere zoetheid, want het betekende het einde van een tijdperk, van een lange strijd.

Zijn maten kwamen hem in de gevangenis opzoeken. Ze brachten allemaal spullen voor hem mee. Ze zouden hem er wel doorheen helpen. 'De politie wilde het niet doen, dus deed ik het zelf,' zei hij telkens. Zeven jaar de gevangenis in. De stad was blij dat hij het gedaan had. Nu waren ze eindelijk verlost. Het waren zeven lange jaren van grote terreur geweest voor de stad, en nu moest hij voor zeven jaar de gevangenis in om het te neutraliseren. Het viel voor hem nog wel mee. Hij had een veel langere gevangenis straf verwacht.

De eerste nacht in de gevangenis was vreemd geweest. Het was alsof hij hier thuis was. Zelfs de agenten zagen hem als een held, omdat hij Jejo had uitgeschakeld, de beruchte bendeleider die de stad zo lang had geterroriseerd. Zeven lange, zware jaren, die wel eeuwen leken te duren. Er moest wel een einde aan komen. Toen de zeven jaren voorbijwaren wilde hij niet weg, maar hij moest. Hij kreeg een huisje waar hij opnieuw kon beginnen. Op een nacht werd er op de deur geklopt. Het was een vroegere vriendin. Ze wilde iets voor hem voorlezen. Het was een gedicht.

Ze sprak : "Waarom zijn de tijden zo snel voorbij ? Wat wij hadden was maar een zucht en flits. Ik draag het met mij mee, maar het wordt steeds kleiner, totdat het zal komen als een baby van het niets."

"We kunnen niet met elkaar, Sara," sprak hij. "Dat heb je mooi verwoord."

"Ik ga maar weer eens," sprak ze. Hij ging naar bed en dacht na over alles. Alles was inderdaad zo snel gegaan. Met Jejo had hij afgerekend, en die herinnering zou ook steeds kleiner worden.

De dag erna ging hij de stad in. Weer kwam hij Sara tegen die daar ergens op een bankje zat. Hij keek haar aan en zij keek naar hem. "Mooi weertje, hè ?" zei hij.

"Ja, dat wel," zei ze.

"Dat wel ?" vroeg hij. "Dat klinkt alsof de rest niet zo mooi is."

"Daarom was ik ook bij je," zei ze. "Ik wist dat je net uit de gevangenis was gekomen, dus ik dacht dat jij me misschien wel zou begrijpen."

"Het ontging me," zei hij. "Wat is er aan de hand ?"

"De baby," zei ze, "de baby van het niets. Het is onze zoon."

Hij trok zijn wenkbrauwen op. "Dat geloof je toch zeker zelf niet, hè, Sara ?" sprak hij. "Dat was een gedicht, iets symbolisch. Het is niet echt."

"Dat zei ik ook," sprak ze. "De baby is niet echt, en dat is ook het probleem."

"Sara," zei hij. "Stop eens met die filosofische onzin. Hier komen we toch ook niet verder mee ?"

"Het is verdriet," sprak ze.

"Ja, maar we konden niet met elkaar," sprak hij. "Het zou alleen maar nog meer verdriet opleveren."

"Herinner je je Jejo ?" vroeg ze.

"Ja, natuurlijk, wie niet ?" sprak hij geïrriteerd.

"Ik heb ook een baby van het niets met hem," sprak ze.

"Iedereen wist dat je een hoer was, Sara," sprak hij, "ik kijk er niet van op."

Sara begon te lachen. "Het is niet echt," grinnikte ze, "en de baby ook niet. Je moet niet alles geloven." Toen rende ze lachend weg.

"Trol !" riep hij haar na.

De volgende dag kwam hij haar weer tegen. Ze was nog wel bedroefder dan de vorige keren, en ze was helemaal in het zwart. "Sara toch," sprak hij. "Zeg, wees nu eens eerlijk en zeg me wat er aan de hand is."

"Okay," zei ze. "Ditmaal zal ik duidelijker zijn, maar niet in paniek raken, okay ?"

Hij knikte.

"Herinner je je wat ik zei over Jejo gisteren ?" vroeg ze.

Hij knikte weer.

"Ik had het over babies van niets, en ik ben blij," zei ze.

Hij trok zijn wenkbrauwen op en staarde naar haar.

"Blij om wat ?" vroeg hij.

"Nou," zei ze, "gewoon blij dat het geen echte baby was."

"Wat bedoel je Sara ?" vroeg hij traag.

"Hij heeft het geprobeerd ...," sprak ze.

"Geprobeerd ?" vroeg hij verbaasd.

"Ja, gedwongen," zei ze. "Hij heeft me ... Laat maar." Toen liep ze weg. Hij rende achter haar aan en greep haar jas. "Zeg het me," zei hij.

"Ik ben één van de velen. Ik ben blij dat ik nog leef, en nee, ik heb nooit iets met hem gehad. Hij heeft me ..." sprak ze.

"Waarom heb je me dat nooit eerder verteld ?" vroeg hij.

"Ik kon het niet," sprak ze. "Ik mocht het niet van hem, anders zou hij me ... Laat maar."

"Ik weet genoeg," zei hij bitter, "die vuilak."

"Wees in vervolg voorzichtig met wie je een hoer noemt," sprak ze. Toen liep ze weg.

"Sara !" riep hij. Hij rende achter haar aan, maar zij rende ook. Ze rende door het drukke verkeer, maar daar waagde hij zich niet aan. Hij wachtte bij het stoplicht, en ging toen het groen was de drukke weg over. Hij zag haar rennen naar het metro station. "Waarom doe je nu zo ?" riep hij.

Toen hij aan was gekomen bij het metro station zag hij haar net in de metro stappen, en die reed toen ook direct weg.

"Wat moet je nu met zoiets ?" zei hij tegen zichzelf, en ging naar huis.

Die nacht had hij een droom over de babies van niets. Ze waren opgegroeid en terroriseerden de stad. De babies van niets waren nu tot iets geworden. En zoals gewoonlijks was de politie nergens te bekennen, en moest hij het allemaal in zijn eentje opknappen en kwam daardoor de gevangenis in. Hij was blij toen hij weer wakker was, dat het allemaal maar een droom was, de dromen van niets.

De Spreekende Toren

Er was eens een spreekende toren. Wanneer iemand de trappen van de toren op wilde gaan, dan schreeuwde de toren uiteindelijk zo hard dat niemand echt ver kon komen. Maar de koning had gehoord dat er bijzondere dingen te vinden waren in die hoge toren, die zo hoog was dat niemand eigenlijk wist waar die toren eindigde. De koning liet een dove man komen en vroeg aan de man of hij wilde gaan kijken wat er bovenin te vinden was. De dove man stemde toe, en vertrok direkt naar de toren. De man had natuurlijk geen last van het harde geluid, en na een tijdje was hij zo hoog gekomen dat hij in een zaaltje terecht kwam waar allerlei indiaanse vruchten lagen. De man begon ervan te eten, en begon hard te lachen. Hij wilde toen een trap op om nog hoger te komen, maar werd direkt tegengehouden door verblindende lichten. De man ging terug naar het zaaltje, nam zoveel mogelijk van de indiaanse vruchten mee, en ging terug naar de koning. Hij vertelde de koning over de verblindende lichten, maar dat hij wel vruchten had gevonden waar je hard van ging lachen.

De koning kon die vruchten wel gebruiken, en na niet al te lange tijd leed het hele hof aan de slappe lach. Maar tevreden was de koning niet. En daarom liet hij ook een blinde man komen. De blinde man maakte natuurlijk geen kans om door het harde geluid van het eerste gedeelte te komen, en daarom moest de dove man terug naar het torenzaaltje om daar vanuit

een raampje een touw te laten zakken om de blinde man omhoog te heisen.

Dat ging allemaal goed, en zo kon de blinde man de trap op nog verder omhoog, en had geen last van de verblindende lichten. Na een tijdje kwam de blinde man in een zaaltje waar glanzende indiaanse stenen lagen. De man zag dat natuurlijk niet, maar had ze al snel gevonden, maar barste toen in huilen uit. Hij wilde toen met de trap nog verder omhoog, maar daar werd het elke stap heter en heter, totdat de man het niet meer uit kon houden, en terugging naar het zaaltje. Hier nam hij zoveel mogelijk indiaanse edelstenen mee, en ging terug over de trap naar het eerste zaaltje, waar hij door het raampje over het touw naar beneden kon. Zo kwam hij terug bij de koning, en vertelde wat hij had meegemaakt. Ook liet hij de indiaanse edelstenen zien, waarvan je in huilen uitbarste zodra je ze aanraakte. 'Nou, laten we dat dan maar niet doen, hè,' zei de koning. De koning liet de edelstenen goed opbergen.

Maar op een dag was er een dief in het kasteel, en vond de edelstenen. Toen hij ze wilde oppakken barste hij ineens in huilen uit. Huilend en vol van spijt meldde hij zich bij de koning, en de koning wist nu hoe belangrijk die edelstenen waren. Ze waren goede wachters. Voor straf moest de dief de torentrap beklimmen, helemaal tot aan het puntje. Maar ver kwam de man natuurlijk niet. Eerst raakte hij doof van het geluid. Later raakte hij blind van het licht, en toen hij nog hoger kwam was het daar zo heet dat hij verbrandde. Niemand zag hem ooit weer terug. De koning had gehoopt dat de dief met meerdere geheimen zou terugkomen, en daarom was de teleurstelling groot toen dat niet gebeurde. De koning wist nu dat ze een man van steen nodig hadden die de hete trap zou kunnen bestijgen.

Vele jaren gingen voorbij, maar uiteindelijk had de koning toch zo'n man gevonden. De man van steen kon ook goed tegen hard geluid en fel licht, en al gauw kwam hij in een derde zaal, waar hij indiaanse bloemen vond. Maar de bloemen riepen direkt : 'Raak ons maar niet aan, want dan kun je niet meer spreken.' De man stapte daarom direkt achteruit en liep naar de volgende trap omhoog. Maar daar werd het elke trede steeds kouder en kouder, en op een gegeven moment kreeg de man het zo koud dat hij gillend naar beneden rende. Snel kwam hij bij de koning aan, en vertelde over de koude trappen. Ook vertelde hij over de bloemen. Maar de koning was erg boos dat de man van steen de bloemen niet voor hem had meegenomen. Het kon de koning niets schelen dat de man van steen dan niet meer zou kunnen praten als hij ze mee zou nemen. Dus de man moest terug. De man van steen nam zoveel mogelijk bloemen mee als hij maar kon, maar kon sindsdien niet meer spreken. De koning liet de bloemen planten in zijn kasteel, aan het einde van de grote hal. De koning liet er een klein riviertje omheen bouwen, en een hekje, zodat niemand de bloemen zomaar zou aanraken.

De koning was nog steeds erg ontevreden, want hij wilde weten wat er achter die koude trappen was. En daarvoor had de koning een kachelman nodig. Na vele jaren zoeken vond de koning eindelijk zo'n man die geheel van kacheltjes was gemaakt. Hij zou met gemak over die koude trappen kunnen komen. En hij kon ook makkelijk de trappen daarvoor beklimmen, omdat hij overal tegen bestand was. Maar de koude trappen waren niet makkelijk. Na een tijdje begon de man te merken dat de kacheltjes uit begonnen te gaan, en uiteindelijk moest de man zich omdraaien om weer terug te gaan.

De koning was woedend. De kachelman was zijn enige hoop. Voor straf moest de kachelman in het veld van de indiaanse bloemen geworpen worden. Toen hij tegen de bloemen aankwam kon hij direkt niet meer spreken. De bloemen hadden erg veel medelijden met hem, en op een dag zei één van de bloemen tegen hem : 'Hoor eens. Ik zal een druppel wonderhoning voortbrengen, en als je die druppel inslikt, dan zul je met gemak

over de koude trappen heenkomen.’ En zo gebeurde het. De bloem bracht de honingdruppel voort, de kachelman slikte het in, en de bloemen brachten hem over de rivier en over het hek. De kachelman ging terug naar de toren, en kwam later met gemak over de koude trappen heen. Daar boven vond hij zo’n prachtig rijk dat hij niet meer terugwilde. En waarom zou hij dat verklappen aan zo’n gemene en valse koning ?

Sindsdien begon de toren nog meer te stralen, en de indiaanse bloemen begonnen naar de toren toe te groeien. Ze werden elke dag wilder en begonnen scherpe dorens voort te brengen, zodat niemand de toren meer kon beklimmen. Ze groeiden zo hoog dat ze helemaal in het rijk van de kachelman terechtkwamen. De kachelman was daar natuurlijk erg blij mee, maar kon nog steeds niet spreken. Elk jaar brachten de indiaanse bloemen prachtig bloesem voort, en op een dag zei één van de bloemen : ‘Kachelman, zodra de bloesem een druppel wonderhoning voortbrengt : slik het in. Dan zul je weer spreken.’ De kachelman wachtte totdat de druppel zou komen, en toen hij slikte kon hij niet alleen spreken, maar ook stond er een indiaanse prinses voor hem. Zij was gehuld in bloesem en de wonderlijkste bloemen. ‘Ik ben de bloemenprinses,’ zei ze. En ze leidde hem naar een trap geheel gemaakt van bloemen, en de trap was heel geurig. Helemaal bovenaan de trap waren er vlammetjes waardoor al zijn kacheltjes weer aan konden gaan. En voordat de kachelman het wist stond hij bovenop die hoge toren en had een uitzicht over het hele land.

‘Hallo,’ zei de toren, ‘nog nooit heeft er iemand op mijn top gestaan, en het is zo’n heerlijk gevoel. Daarom geef ik je nu vleugeltjes, zodat je hier altijd weer terug kan komen.’ En zo vloog de kachelman weg met zijn indiaans prinsesje, want nu hij zo hoog was gekomen, wilde hij eigenlijk alleen maar hoger. En de bloemen groeiden heel snel met hen mee, en volgden hen overal. En elk jaar bracht de bloesem weer nieuwe indiaanse prinsesjes voort. De kachelman kwam nooit meer terug naar de toren, en sindsdien is het geluid van de toren alleen maar harder geworden. Men zegt dat dat is omdat hij de kachelman roept.

Tijd Zand

Ik kwam hem op de markt tegen waar hij allemaal rotzooi verkocht. Ik waarschuwde de mensen tegen hem. Ik kende hem, maar niemand luisterde. Hij had zijn plaats gevestigd in de markt. Hij was ingeburgerd. Hij was als de stenen van de huizen van de mensen. Ik werd afgewimpeld. Hij was vaak dronken. Hij keek niet normaal uit zijn ogen. Maar niemand gaf er wat om, want hij was immers een deel van hun leven, als een familie erfenis. Ze waren afhankelijk van hem, alsof hij de regering van de stad in handen had. Ik kon alleen maar toekijken. Niemand, maar dan ook niemand geloofde mij, en ik werd steeds stiller. Dit werd zo erg dat ik op een gegeven moment gewoon met

hen meepraatte, want ze wilden toch niet luisteren. Ik speelde gewoon het spelletje mee. Ik zorgde wel dat ik bij hem uit de buurt bleef. Hij was gevaarlijk.

Maar ik begon ontzettend aan mezelf te twijfelen. Ik wist dat hij een pyromaan was, maar ik zag hem als schuldige wanneer er ergens brand was, bij voorbaat al. Ik zag hem achter elke boom. Voor mij zat hij achter alles wat verkeerd ging in mijn leven. Hij werd een obsessie voor me. Ik zag hem nog zo zitten achter de piano. Hij ging door totdat de piano in brand stond. Het hele theater brandde af. Ik zag de mensen nog zo gillend wegrennen. Er werd gezegd dat het een ongeluk was, maar ik wist wel beter. Ik kon hier alleen niet over praten. Het leek wel alsof hij mijn mond vastgelijmd had. Ik kon niet zeggen wat ik dacht en wist, want mensen zouden toch niet naar me luisteren.

Het werd van kwaad tot erger. Hij was niet alleen mijn obsessie, maar ook mijn histerie. Het leidde tot grote woede-uitbarstingen. Wat had hij toch met mij gedaan ? Ik was mezelf niet meer. Ik herinnerde me nog dat schilderij van hem aan de muur van de familie. Zij liepen met hem weg. Zij waren ook geobsedeerd door hem, maar dan op een positieve manier. Daarom heb ik me ook van die familie gedistantieerd. Ze waren voor mij niet meer geloofwaardig. Ik kon ze niet meer vertrouwen. Ik wilde ook niets meer van mijn familie weten. Ze hingen aan de lippen van die crimineel.

Hij was niet goed snik. Hij ging 's nachts als het regende met zijn viool naar buiten. Ik geloofde hem niet. Al die stomme liedjes die hij zong, en dat gerammel met die piano. Maar hij werd goed verkocht. Mijn familie had al zijn platen. Ik kon niet tegen die muziek. Het ging altijd over hetzelfde, en eigenlijk ging het nergens over.

Op een dag had hij besloten op een paard door de stad te rijden. Dat kwam natuurlijk op de voorpagina van alle kranten de dag erna. Hij deed altijd van alles om maar in de publiciteit te komen. Er was iets vreemds met hem aan de hand, maar ik wist niet wat. Het was te gemaakt.

Ik besloot mijn eigen muziek te maken, gewoon om over dat gemeier van hem heen te kunnen komen. Ik wilde verwerken wat hij me had aangedaan. Hij was veel te ver gegaan, over mijn grenzen heen. Ik maakte mijn eerste plaat, maar het sloeg niet aan. Het hoefde voor mij ook niet. Het ging mij om mezelf. Het was puur therapeutisch. Ik maakte een tweede plaat, maar die flopte nog wel erger, en weer deed het me niks. Het was voor mezelf. Ik vond het beter dan zijn spul, maar hier in de stad hielden ze nu eenmaal meer van smartlappen. Ze zeiden me altijd : "Ga naar het buitenland. Daar zul je meer succes hebben, want hier eet de boer niet wat hij niet kent."

Dat heb ik toen uiteindelijk gedaan. Ik was het helemaal zat. Ik vertrok met de trein naar het buitenland. Ik ging naar Duitsland. Ik hoopte hier los te kunnen komen van het verleden. Ik bracht mijn twee platen hier uit, en dat ging in het begin redelijk goed. Veel beter dan in de stad waar ik vandaan kwam. Het kwam daar niet verder dan de stadsmuren, dus buiten de stad kende niemand me, maar hier in Duitsland sloegen mijn twee platen redelijk aan, en kreeg er een redelijk inkomen door, en werd op straat herkend. Dat vond ik eigenlijk niet nodig, en best wel irritant, dus liep ik vaak met een zonnebril op, alhoewel dat lang niet altijd werkte.

Met mijn derde plaat brak ik pas echt door. Ik kon niet eens maar de straat op, zo histerisch was het. Ze waren zo obsessief met me, zoals ik eens obsessief was over hem, maar dan in positieve zin, alhoewel ik het niet meer als positief zag. Ik dacht dat ik te ver was gegaan, en wenste dat ik de derde plaat nooit had uitgebracht. Een normaal leven was er voor mij niet meer mogelijk. Dit werd voor mij zo erg dat ik uiteindelijk weer terug besloot te gaan naar mijn eigen stad. Het was zo vreemd. Mensen deden gewoon normaal. Ik werd niet aangesproken, zelfs vaak niet eens aangekeken. Iedereen leefde langs me heen, en het was heerlijk. Maar toen ik 'hem' weer eens tegen kwam op de markt knapte er iets in me. Nee, hier kon ik ook niet mee leven.

Ik wilde niet terug naar Duitsland, maar hier kon ik ook niet blijven. Ik kon gewoon niet met 'hem' leven. Ik begon er niet meer aan. Ik ben toen in een andere stad gaan wonen, een veel kleinere stad, een soort dorp. Hier kwam ik eindelijk tot rust. Ik bemoeide me niet meer met muziek. Ik begon dingen van me af te schrijven, anoniem. Het was heel therapeutisch, en ik zou mezelf nooit meer zo 'uitgeven' als ik had gedaan met mijn muziek. Ik maakte boeken, maar dan alleen maar voor mezelf. Toen er op een dag een paar verdwenen waren zag ik hem als de schuldige.

Hij had het me namelijk eens gezegd : 'Ik zal je altijd volgen, als je schaduw. Ik weet alles wat je doet. Ontsnappen kun je niet. Ik weet je altijd weer te vinden. Ik ben je spiegelbeeld, of liever gezegd : Jij bent mijn schaduw en spiegelbeeld. Je zult nooit worden zoals ik. Alles wat je hebt en zal krijgen is slechts van mij. Ik kan het nemen en wegdoen wanneer ik wil, want jij bent de klederen die ik 's nachts uitdoe als ik ga slapen. Jij bent de schil van de vruchten die ik eet. Ik kan je zo wegmeteren wanneer ik maar wil. Je doet er niet toe. Ja, ik geef toe, je maakt me hebberig, maar wat heb ik eigenlijk aan je ? Ik kan je zo wegdoen. Geen probleem hoor, voor jou een ander. Ik heb wel meerderen van jou in de la liggen. Jij bent er eentje van dertien in een dozijn, dus denk niet dat je zo speciaal bent.'

Op een dag kreeg ik een brief uit Duitsland. Ze wilden dat ik weer platen zou maken. Zij boden me echt heel veel geld. Ik dacht aan wat ik allemaal met het geld zou kunnen doen, en ik vergat helemaal de consequenties van de roem, maar ik wilde genezen, een nieuw leven beginnen. Ik had zoiets van : "Ik ga wel ergens diep in het bos leven, in een kasteel ofzo, met veel bewaking, als een labyrint waar ze me nooit kunnen vinden."

En dat deed ik. Ik deed het wel op de voorwaarde dat ik anoniem zou kunnen zover dat mogelijk was, en zo niet, dan met een pseudoniem. Ze stemden hierin toe, omdat ze wisten dat mijn platen toch goed zouden verkopen, met of zonder mijn naam. En zo gebeurde het. Ik maakte een plaat onder een pseudoniem, maar iedereen wist dat ik het was. Ik werd rijk, vertrok naar het bos, ging daar in een kasteel wonen en liet er een groot labyrint omheen bouwen. Het labyrint werkte zo goed dat er eigenlijk geen bewaking nodig was, maar voor de zekerheid liet ik die er toch zijn. Je weet immers maar nooit.

Op een dag kwam 'hij' aan bij het labyrint. Het bleek dat ik nu ook was doorgebroken in mijn eigen land en zelfs mijn eigen stad. Ik weet niet hoe hij het voor mekaar had gekregen, maar hij stond ineens voor me. Ik vroeg hem hoe hij door het labyrint was gekomen. Hij zei dat het een koud kunstje was, want 'hij kende me immers door en door.' Dat had ik vaker gehoord. Gelukkig was er bewaking bij. 'Dit is hij,' zei ik tegen de bewaking. Ze hielden hem onder schot. 'Wat moet je ?' vroeg ik.

Hij begon zich als een idioot te gedragen ... Niet dat dat de eerste keer was, maar dit keer was het echt idioot. Hij begon op de grond te rollen als een gek. Er was schuim op zijn mond en hij zei op een vreemde manier : "Een beetje maar, een klein beetje maar."

"Een beetje wat ?" vroeg ik.

"Een beetje zand," zei hij, "een klein beetje maar, ach geef me toch een beetje zand."

"Zand ? Waar heb je het over ?" vroeg ik.

"Weet je het dan niet meer ?" zei hij.

"Ik weet van niks," zei ik.

"De dag dat je trouwde met haar, en ik haar aan flarden schoot, en niemand je geloofde dat ik het had gedaan," zei hij, "en zand was alles wat ik je gaf. Een zak zand. Ik wil het terug, al is het maar een klein beetje."

"Dat zand heb ik allang niet meer, dat heb ik weggedaan," zei ik.

"Stommeling," zei hij. "Dat was het zand van tijd."

"Wat moet je ermee?" vroeg ik.

"Ik heb een te groot gebrek aan tijd," zei hij.

"Ja, dat zand is weg," zei ik. "Wist ik veel dat het het zand van tijd was. Mijn vrouw was dood, afgeschoten door jou, dus ik had wel andere dingen aan mijn hoofd dan over zand na te denken. Ik vond het nogal vreemd dat je mij een zak zand gaf nadat je mijn vrouw had vermoord. Ik vond dat ook verdacht, dus ik deed het weg."

"Zand, zand!" riep hij toen. "Ik heb zand nodig!" Toen smolt hij weg en verdween in de vloer.

"Ik wist dat het een spook was," zei ik tegen de bewakers.

"Het gebeurt wel vaker," zei één van de bewakers. "Het zijn zand-tovenaars die hun boze magie bedrijven, maar ze betalen altijd met zand, hun eigen tijd."

"Maar ja," zei ik. "Mijn vrouw heb ik er niet door terug."

"Nee," zei de bewaker, "maar je kreeg wel een heleboel zand van hem, magisch zand, kostbare tijd."

"Een schrale troost," zei ik. Ik heb de zand tovenaars daarna nooit meer teruggezien.

De Toverbeker en het Toverbordje

Eens waren er dertig prinsen die door een heks waren betoverd tot wachters op een hoge toren. De toren was zo hoog dat het hoogste deel niet gezien kon worden, en de toren was zo breed dat het de helft van het land vulde. Als iemand de trap omhoog wilde bestijgen, dan kwamen er ballen van steen en ballen van vuur naar beneden, en maakten voor lange tijd het land onveilig. Daarom verbood de koning dat nog iemand naar de toren zou gaan.

De koning had veel verdriet van het verlies van zijn dertig zonen. De dertig prinsen waren nu angstaanjagende wachters die op de top van de toren moesten marcheren. Zij moesten de schat van de heks bewaken : een toverbeker die nooit op zou raken, en waarmee je onder de grond kon reizen, en een toverbord dat altijd vol was, en waarmee je in de lucht kon reizen.

De koning had een erge hekel aan de heks. Was hij nu maar wat aardiger voor haar geweest, dan was alles niet zo erg als het nu was. Ja, de koning had veel spijt wat hij de heks had aangedaan. Een oud bedelvrouwtje kwam eens aan de poort en vroeg om onderdak, maar de koning zond haar weg. Hoe kon hij nu weten dat het een heks was ? En een heks kun je maar beter onderdak geven, anders zal het je je hele leven berouwen. Dat was de koning nu wel duidelijk geworden.

Sindsdien was de koning altijd goed voor bedelaars, en had hij z'n lesje wel geleerd. Op een dag kwam één van de bedelaars tot de koning. 'Koning,' zei de bedelaar, 'ik heb gehoord wat er gebeurd is. Ik kom uit een ver land, maar ik heb een lange tijd onder de grond gewoond, en eens zag ik de heks met haar toverbeker langskomen. Ik volgde haar, en ze kwam in een bron van licht, waar ze onzichtbaar werd. Zo ging ik ook naar de bron, en in een bliksemschicht stond ik bovenop de toren waar u zonen gevangen worden gehouden. Ze waren inderdaad de meest afschuwelijke wachters geworden, en marcheerden gevaarlijk rond. Maar ze konden mij niet zien, omdat ik onzichtbaar was. De toverbeker was verdwenen, omdat de heks daarmee onder de grond was, maar het toverbordje dat altijd vol was stond daar, en ik nam ervan, en steeg op in de lucht. Hoever ik gekomen ben weet ik niet, maar ik was zo hoog waar nog geen mens ooit was gekomen. Hier kwam ik in een wereld waar de meest wonderlijke sprookjesfiguren waren. Zij vertelden mij dat uw zonen geheime sprookjes in zich droegen die nog nooit waren verteld. De betovering zou worden verbroken wanneer die sprookjes zouden worden verteld.'

Toen liet de koning de beste sprookjesvertellers van het land komen, om zoveel mogelijk sprookjes te verzamelen en te vertellen, maar er gebeurde niets. Toen liet de koning de bedelaar weer terugkomen, en vroeg hem waar onder de grond die lichtbron was. De koning zond toen tien lakeien met de bedelaar mee. De koning hoopte dat zijn lakeien de prinsen konden bevrijden. Maar de heks wachtte hen al op. In een lichtflits betoverde ze de lakeien in stenen wachters die de lichtbron moesten bewaken, maar de bedelaar zag de toverbeker staan, greep de beker en dronk ervan, terwijl hij nog dieper onder de grond kon reizen. Na een lange tijd kwam de bedelaar in een sprookjesrijk zo diep onder de grond waar geen mens ooit was geweest. Hoe diep het was, wist hij niet, maar er waren hier wonderlijke sprookjeswezens. Zij vertelden dat zij eens samenleefden met de sprookjeswereld boven de lucht, maar de heks had het rijk verscheurd. In de lichtbron verborg de heks sprookjes, en de twee sprookjeswerelden zouden weer bij elkaar komen als die verborgen sprookjes zouden worden verteld.

Weer ging de bedelaar naar de koning, en weer liet de koning de beste sprookjesvertellers komen, en ook de beste sprookjesvertellers uit andere landen, maar er gebeurde weer niets. Maar toen kreeg de bedelaar een idee. Hij had nu immers zowel het toverbordje als de toverbeker. Met het toverbordje kon hij nu de toverbeker naar het rijk boven de lucht brengen, en dan zouden zij met de toverbeker naar het rijk onder de grond kunnen gaan. Vanaf die dag werd er heel wat heen en weer

gereisd, en ze vertelden elkaar de wonderlijkste sprookjes. Niet lang daarna marcheerden de stenen lakeien en de wachters van de toren naar de dichtstbijzijnde stad, en begonnen de sprookjes te vertellen. Langzaam maar zeker verbrak de betovering, en de koning kon zijn dertig zonen en zijn tien lakeien weer in de armen nemen.

De Lettermaker

De lettermaker werkt 's nachts altijd door,
Altijd is hij op,
Een lettertje hier, een lettertje daar,
Hij is er maar druk mee

De lettermaker let niet op,
Hij heeft het te druk voor verhalen,
Nooit heeft hij voor iets anders tijd,
Alleen maar zijn letters te maken

De lettermaker poetst zijn letters op,
En zet ze in zijn etalage,
Toe koopt toch al uw letters hier,
Het is een hele rage

De lettermaker schildert zijn letters op in allerlei bonte kleuren,
Een vrouw in een bontjas kwam eens tot hem,
En zei het was niet haar stijl,
Toen heeft hij haar de deur uitgezet,
En ook haar misselijke hondje

Maar in haar handtasje verborg zij giftige werktuigen,
Toen ging zij terug de winkel binnen, en begon hem te bespuiten,
Oh wee, sprak de lettermaker, nu, weet gij wat ik zal doen met u ?
Ik zal een letter van u maken, en u zult zeker in mijn boeken komen

Het was voor de lettermaker maar een koud kunstje,
En nu staat ook zij in de etalage,
Dat is het loon van hen die het werk van de lettermaker geen warm hart toedragen

Oh letterman, oh letterman, gij maakt letters van uw vijanden in een pan,
Oh letterman, oh letterman, een gewaarschuwd mens telt voor twee,
Zij die in zijn winkel komen en zijn werk niet waarderen,
Moeten zonder pardon als zijn letters paraderen,
Zij komen nooit meer uit zijn winkel,
In zijn etalage hebben zij hun plaats,

Als een waarschuwing voor hen die de taal nooit leren

Oh lettermaker, oh lettermaker, gij maakt letters in uw pan,
Gij kookt hen op voor hen die honger hebben naar taal,
Ja, taal zal alles goedmaken,
De lettermaker op zijn paard,
Als een schrijver op zijn letters,
Trek maar aan de letters,
Als een schrijver trekkende zijn zwaard

De lettermaker is nooit ziek,
Maar zijn letters kunnen flink ziek zijn,
Maar dan geeft hij van hun eigen deeg hen een medicijn

Oh letterman, oh letterman, de letters draaien in de pan,
Geen goed idee voor hen om de benen te nemen,
Want als het alfabet een letter mist,
Dan gaat hij op jacht, richt zijn pijl,
En zorgt dat hij niet mist

Oh lettermaker, oh lettermaker, gij roept al uw letters van de daken,
Daar komen zij al hollend aan,
Want thuis is het toch het beste gedaan

De Wonderplaatjes

Hij verkocht plaatjes van vrouwen. De plaatjes bewogen, maar het waren eigenlijk een soort verhalen. Volgens de politie gingen de verhalen te ver, en daarom was het ook verboden. Plaatjesdealers waren in de ogen van de politie erger dan drugsdealers. Hij verkocht de plaatjes daarom ook altijd stiekem, en liever helemaal niet. Dit maakte hem mysterieus. Zijn plaatjes waren gewild, maar eigenlijk moest je wel heel speciaal zijn wilde je een kans hebben zo'n plaatje van hem te kunnen kopen. De plaatjes waren ook nog eens erg duur. Theo was helemaal door het dolle heen toen hij op een dag zo'n zeer gewild plaatje kon bemachtigen. Hij kon er uren naar staren. Het plaatje bewoog, en ook de lippen van de vrouw, en zij vertelde een verhaal. Het plaatje gaf dus ook

geluid af. Met een draaischijf aan de zijkant van het plaatje kun je het geluid harder of zachter zetten. Hij liet het verhaal telkens weer afspelen totdat hij het uit zijn hoofd kende en gewoon naar de lippen van de vrouw keek. Hij vond het verhaal helemaal niet te ver gaan, maar hij hoorde van anderen dat de andere verhalen veel erger waren. Hij zou wel meer van zulke plaatjes willen hebben, maar hij was al dolgelukkig dat hij er één had. Hij had nooit gedacht dat het hem op een dag zou lukken zo'n plaatje te krijgen. Al zijn klasgenootjes waren stikjaloers.

Hij speelde er teveel mee, zelfs op school, en op een dag nam de juffrouw het van hem af. 'Je weet dat die plaatjes verboden zijn,' zei de juffrouw. En hij wist toen dat de pret was afgelopen. Hij was te ver gegaan en te onvoorzichtig geweest. Hij kon zichzelf wel voor z'n kop slaan. Sommige jongens van de oudere klassen lieten nog steeds hun plaatjes wapperen, maar alleen op het schoolplein. Ze zouden het niet in de klas doen waar de meester of juffrouw het kon zien. Het waren vaak vrienden van de jongen die de plaatjes verkocht. Theo vertelde het verhaal aan de jongen die de plaatjes verkocht toen hij hem weer zag, maar die was niet geïnteresseerd. "Had je maar beter moeten oppassen," zei de jongen. "Je krijgt geen nieuwe."

Theo ging teleurgesteld naar huis, en vertelde het aan zijn vader en moeder. "Ach," zei zijn moeder, "ik heb nog wel zulke plaatjes voor je. Wij hadden ze vroeger ook. Ze moeten ergens in een doos op zolder liggen nog." Theo was helemaal door het dolle heen. Zijn moeder kwam even later aanzetten met een hele schoenendoos vol met bewegende plaatjes. Theo nam ze één voor één uit de schoenendoos. "Wat zijn het voor verhalen, mam?" vroeg hij.

"Ga ze maar luisteren," zei zijn moeder, "maar neem ze nooit mee naar school. Je hebt inmiddels gezien wat er dan kan gebeuren."

Hij nam de schoenendoos mee naar zijn kamer en ging luisteren. Hij hing de plaatjes in zijn kamer. Niemand, maar dan ook niemand, kon zijn geluk nog tegenhouden. Hij begon zich steeds meer op zijn kamer op te sluiten, en wilde niet meer naar school. De plaatjes onderwezen hem beter, zei hij. Maar hij werd een verslaafde, en had al snel andere plaatjes nodig. Hij zocht contact met de plaatjesdealer, maar die dacht dat hij gek geworden was. "Kijk eens naar jezelf," zei de plaatjesdealer, "je staat helemaal te trillen, en je ogen zijn helemaal rood. Dit is niet meer normaal. Hoe kwam je aan die plaatjes?"

"Van mijn moeder," zei Theo. "Van vroeger."

De plaatjesdealer keek hem diep in zijn ogen. "Weet je het dan niet?" zei hij. "Vroeger verkochten ze gevaarlijke rommel. Die vrouwen zijn gevaarlijk. Ze maken je gek."

"Wat kan ik doen?" vroeg Theo. "Ik smeed je me te helpen."

De plaatjesdealer keek hem weer diep in zijn ogen. "Ik heb je gewaarschuwd," zei hij, en liep weg.

"Nee, alsjeblieft," huilde Theo. "Je moet me helpen."

De plaatjesdealer draaide zich om. "Vooruit," zei hij. "Breng mij die plaatjes van vroeger en je krijgt van mij een nieuwe." Even later kwam Theo met de schoenendoos en gaf het aan de plaatjesdealer. Theo kreeg in ruil een nieuw plaatje. Dat was alles wat hij nodig had. Toen de plaatjesdealer thuis kwam zette hij de schoenendoos met plaatjes op een tafel, en begon op de vrouwen te schelden. "Jullie moeten getemd worden. Jullie hebben die jongen helemaal het hoofd gek lopen maken." Maar het temmen liep op niets uit. De plaatjesdealer raakte gefrustreerd en op een dag gooide hij de schoenendoos met plaatjes weg. Maar toen kreeg hij ineens een ingeving. Hij dacht aan Theo, en toen aan de moeder van Theo. Hij zou de schoenendoos naar haar terugbrengen

en haar zeggen dat ze het niet meer terug moest geven aan Theo. Theo's moeder begreep het hele verhaal en ze zou de schoenendoos goed opbergen. Theo's moeder zou ook wel eens alle nieuwe plaatjes willen zien. De plaatjesdealer nam haar toen mee naar zijn huis. De plaatjes hingen door het hele huis. Theo's moeder keek haar ogen uit. "Kan ik er wat meer kopen voor Theo?" vroeg ze. De plaatjesdealer stemde toe. De plaatjes waren heel duur, maar Theo's moeder was rijk, zeer rijk. Ze kwam toen met een heleboel nieuwe plaatjes thuis voor Theo. Maar de pret duurde niet lang. De politie had er hoogte van gekregen en begon huiszoekingen te doen, en Theo werd niet overgeslagen. De plaatjes werden in beslag genomen, en ook de schoenendoos werd gevonden en in beslag genomen.

Theo's moeder waarschuwde de politie voor het gevaar van de plaatjes, maar ze luisterden niet. Snel wist iedereen het. De politie was binnen korte tijd een stel verslaafden. Ze waren zoals Theo eens was, trillerig, met rode ogen, en smekend. Maar er waren geen meerdere plaatjes meer, hoe veel ze ook op huiszoeking gingen. Ze smeekten de plaatjesdealer om meer plaatjes, en ze smeekten ook Theo en zijn moeder. "Probeer het maar bij juffrouw Jans," zei Theo. "Zij heeft eens zo'n plaatje van me afgenomen." Daar strompelden ze toen als dronkaarden naartoe. "Tja," zei de juffrouw, "die heb ik eens aan mijn ex-man gegeven en die woont nu in het buitenland."

Ze moesten en zouden daar naartoe gaan, maar onderweg verdwaalden ze. Ze waren niet henzelf meer en hadden hun gevoel van orientatie verloren. "Het plaatje, het plaatje!" riepen ze. Ze had hen ook nog eens een vals adres gegeven. Ze kwamen uiteindelijk aan bij het huis van een oude vrouw aan de rand van een bos, in het buitenland. Ze vroegen direct om het plaatje. "Plaatje?" vroeg de vrouw. "Waar hebben jullie het over?" Toen vertelden ze stotterend en stamelend het hele verhaal, terwijl het speeksel van hun monden droop. "Ik zal direct de dokter bellen," zei het vrouwtje. "Het gaat niet goed met jullie." Toen de dokter kwam kreeg hij ook het hele verhaal te horen. "Oh, die plaatjes?" zei hij. "Ik heb er eens een hele doos van geërfd, van wel honderden jaren geleden. Je mag ze wel hebben als jullie denken dat het jullie gaat helpen. Ik doe er toch niets mee." De dokter nam de trillende en bevende politie-agenten mee naar zijn huis, en liet hen de doos zien. "Plaatjes, plaatjes, plaatjes!" riepen de agenten, alsof ze goud hadden gevonden. Hun ogen puilden er helemaal uit, en ze grepen de plaatjes en begonnen ze in het rond te strooien alsof ze in een geldmijn waren gekomen. "Plaatjes, plaatjes, plaatjes!" riepen ze. Dat was alles wat ze nog konden zeggen. De vrouw van de dokter schudde haar hoofd. "Die plaatjes werden vroeger verboden, en ik weet nu waarom," sprak ze. "Mensen worden stapelgek."

"Ik heb er wel een medicijn voor denk ik," zei de dokter.

"Dan mag je snel zijn," zei zijn vrouw. "Anders wordt jij er zo ook nog door aangestoken." De dokter keek zijn vrouw aan met rode ogen, en toen weer naar de plaatjes die overal om hem heen lagen. "Plaatjes, plaatjes, plaatjes!" riep de dokter, en waggelde achter de politie-agenten aan. "We moeten meer van die rotzooi hebben, waar zijn ze?" riep de dokter. Maar niet lang daarna kon hij ook alleen maar "plaatjes, plaatjes, plaatjes" zeggen. "Jullie hebben teveel praatjes!" riep de vrouw van de dokter. Ze begon de plaatjes op te rapen en deed ze weer in de doos. "Levensgevaarlijk zulke plaatjes," sprak ze. "Ik zal het goed opbergen." Maar de politie-agenten en de dokter waren niet meer stil te krijgen. De dokter had inmiddels zijn muziek-instrumenten gegrepen en begon ze uit te delen aan de politie-agenten, en ze begonnen muziek te maken, zo vreemd, want ze konden immers niet meer spreken. En zo gingen ze door het hele land, marcherend. En de mensen kenden het verhaal niet, maar ze vonden het prachtige muziek. En iedereen werd erdoor aangestoken, en er werden grammofoon-plaatjes van gemaakt. Iedereen had ze na een tijdje wel in huis. En er kwam vrede op aarde en niemand werd er meer ziek. Politie en dokters waren niet meer nodig. Ze waren nu muzikanten geworden, en dat was het beste.

De Geschilderde Wond

Het laat me niet los,
Zij die stierf, onder mysterieuze omstandigheden,
Nee, erachter gekomen ben ik niet,
Ik weet niet wat mij plaagt,
Ze was nog zo jong

Het laat me niet los,
Die dag in het bos,
Toen ik met haar was in het bootje,
Iets greep haar en trok haar de diepte in

En zoveel nam zij met haar mee,
En zoveel liet zij achter,
Als ik naar het behang staar zie ik haar,
Maar er is zoveel wat ik niet zie

Een schilderij van haar hangt in de kamer,
Dat doet mij goed, maar het is ook een wond,
Als een eeuwige wond die maar niet weggaat,
Het is zo dubbel na al die jaren,
Terwijl het in het begin slechts bitter was

De wonden worden zoeter,
Water wordt tot wijn,
De bitterheid is minder,
Maar het is nog steeds daar

Elke dag lijkt het beter te gaan,
Wanneer ik naar het schilderij kijk,
Ik kan er zoveel in zien,
Ook de dingen die er nooit waren

Het lijkt alsof ze doorgroeit in het schilderij,
Alsof ze tot mij spreekt,
Het is alsof ik achter haar sta,
Maar dan lijkt het alsof iets mij doorbreekt

Ik vecht tegen schimmen en schaduwen,
Ik vecht tegen spiegelbeelden en de tijd,
We zijn te ver weg van elkaar

Is het te overbruggen, of is het beter zo,
Ik droom van een betere aarde,
Als ik het toch terug kon draaien was ik nooit met haar de rivier op gegaan,
Dan was ik met haar thuisgebleven,
Maar misschien zou het daar dan op een andere manier hebben toegeslagen

Sommige dingen zijn niet te ontwijken,
Dingen komen zoals ze komen,
En schilderijen kunnen dingen begrijpen,
Ze verstaan het beter dan ons,
En hangen aan de muur, als hangende dokters

In de tijd dat er nog ketters waren, jij en ik,
Waren we onze eigen dokters,
Maar het mocht niet zo wezen,
Want eigen dokters moesten hangen,
En nu hangen ze aan de muren,
En eigen dokters moesten branden,
En nu zijn ze het open haard van het huis

Wat een hoge prijs betaalden wij,
Om ons eigen medicijn te zijn,
Wat een hoge prijs betaalden wij, liefste,
Om elkaars dokter te zijn

Ze trokken jou in het water, en mij in het vuur,
Een schilderij is alles wat er van ons over is,
Als een zoete liefdes dokter,
Hangende als een ketter aan de muur

De Kermis Pop

Hij was een kermisjongen. Hij was nog maar heel jong, maar was gedwongen op de kermis te werken. Het was pure kinderarbeid, dwangarbeid. Hij werd altijd ziek en misselijk van de vele geluiden op de kermis, maar niemand hield rekening met hem. Op een dag kon hij er niet meer tegen en rende weg, zo hard als hij kon. Hij hoopte maar dat niemand het had gemerkt. Hij rende door de massa's mensen heen die de kermis bezochten, op weg naar de uitgang. Zo rende hij het terrein af regelrecht het bos in. Hij rende terwijl hij niet omkeek, terwijl hij de harde, felle geluiden van de kermis nog goed kon horen in de verte. Wat was het toch een naar geluid.

Hij rende zo een huisje binnen ergens in het bos. Hij was helemaal buiten adem. Een oud vrouwtje

keek hem aan : 'Zo,' zei het oude mensje, 'aan de wandel, jongen ? En waar gaat de reis naar toe ?'

'Dat weet ik niet, mevrouw,' zei het jongetje. 'Ik moet gewoon weg, weg van die kermis.'

'Oh, maar jij komt van de kermis ?' vroeg de vrouw met een vreemd accent.

Het jongetje knikte. 'Ik werd gedwongen daar te werken.'

'Door wie dan ?' vroeg het vrouwtje.

'Door mijn vader en moeder,' zei het jongetje. 'De kermis is hun bezit.'

'Ah, zo zo,' sprak het vrouwtje, 'dus ze dachten niet na over de ellende die ze jou daarmee bezorgden ?'

'Precies,' zei het jongetje.

'Maar mijn jongen,' sprak het vrouwtje, 'weet jij wat wij daar aan kunnen doen ?'

Het jongetje schudde zijn hoofd.

'Wij kunnen een pop van jou maken die precies lijkt op jou, en die kunnen we naar de kermis toe laten gaan om jouw plaats in te nemen, anders zullen ze zeker naar je op zoek gaan en je terughalen.'

'Echt waar, kunt u dat ?' vroeg het jongetje met glunderende ogen.

'Jazeker,' zei het vrouwtje. Zij begon direct allemaal potten en pannen uit de keuken te halen, en allerlei soorten pakken met poeders. Die begon ze in de potten te gieten, en met een grote plastic lepel mengde ze die. Toen nam ze wat pakken met vloeistof en goot die ook door de mengsels heen. 'Zo, dat begint er al op te lijken,' zei ze met haar vreemde accent.

Het jongetje moest op een stoel zitten, en toen begon zij hem op te meten. 'Nou, helemaal in orde,' zei ze. 'Ons plannetje zal goed slagen.'

Toen moest hij even van een toverdrankje drinken, zodat hij zou gaan slapen, terwijl het vrouwtje het werk zou kunnen doen. Hij nam een slokje en viel zo in slaap. Toen hij wakker werd was de pop klaar en die leek precies op hem, als twee druppels water. De pop kon ook praten en lopen.

'Hier moeten ze het maar mee doen,' glimlachte het vrouwtje. Ook het jongetje was erg blij en verbaasd.

'Er is alleen een heel groot verschil,' sprak het vrouwtje.

Het jongetje keek nog eens goed naar de pop.

'Hij is veel en veel brutaler dan jou,' sprak het vrouwtje, 'en zal zeker niet pikken wat zijn ouders hem hebben aangedaan. Hij zal de hele kermis op stellen zetten, totdat het zo erg is dat zijn ouders naar het buitenland vluchten. Hij zal alles op de kermis veranderen en nieuw maken, en niemand zal nog gedwongen worden. Je zal dan weer met een gerust hart naar de kermis terugkunnen, en je zult het er zelfs leuk vinden.'

Het jongetje keek het vrouwtje aan met grote ogen. 'Echt ?' vroeg hij.

Het oude vrouwtje knikte. De pop stond op en sprak : 'Nu, ik ga maar eens.'

Het oude vrouwtje sprak : 'Gelukkige tijden.'

Toen ging de pop de deur uit. En het gebeurde precies zoals het vrouwtje verteld had. De pop maakte een enorme bende van de kermis, en maakte het leven van zijn ouders onmogelijk, totdat ze huilend het land uitvluchtten. Alles op de kermis veranderde hij, en het werd er leuk en gezellig voor iedereen. Natuurlijk liet de pop dat even weten aan het vrouwtje en het jongetje, en zo gingen ze met z'n drieën naar de kermis en ze hadden een onvergetelijke dag.

Het Liedje van Vader

Alles wat hij zich nog van zijn vader kon herinneren was een lied wat zijn vader hem eens liet horen. Het was het mooiste lied wat hij ooit had gehoord. Dat was eigenlijk het enige wat zijn vader hem had gegeven. Er was zoveel meer, maar dat was hij allemaal vergeten.

Toen ging zijn vader op een lange reis waarvan hij nooit meer terugkeerde. Zijn moeder dacht dat het schip moest zijn vergaan. Hij dacht misschien wilde zijn vader niets meer van hen weten. Dat was een strijd in zijn koppie. Vader moest wel op reis, want hij had een belangrijke opdracht van de koningin gekregen. Hij moest naar het krokodillen gebied. Eigenlijk was het wel logisch dat vader was opgevreten door een krokodil, maar dat kwam niet in hem op, en ook niet in moeder.

Of misschien was hij ergens achter het krokodillen gebied terecht gekomen en durfde hij niet meer terug, maar daar dachten ze ook niet over na. Ze waren zich niet echt van de gevaren van het leven bewust en hoe kort het kon zijn, maar moeder hield vol dat het schip gewoon was vergaan. Op een dag kregen ze een brief van de koningin. De koningin schreef dat sinds er geen berichten over vader waren gekomen, moesten ze vaststellen dat hij niet meer leefde.

Ook dit was natuurlijk zeer kort door de bocht, want wat als vader ergens zat opgesloten ? Maar de koningin had er nog iets bijgeschreven. P.S. Ik had nog wat spullen van je vader hier liggen, die mag je wel hebben. Kom maar eens langs als je durft.

Hij was er nogal verontwaardigd over : "Kom maar langs als je durft." Was zij dan ook gevaarlijk ofzo ? Maar hij ging toch. Hij wilde de spullen van zijn vader wel zien en misschien hebben. Kwam hij daar aan bleek het allemaal rotzooi te zijn. Het lag daar ergens in een schuur. Hij zat wat aan het metaal te draaien en er knakte zo wat vanaf. Hij ging naar huis met lege handen, kreeg toen spijt en ging weer terug. "Ik zou het toch willen hebben," zei hij. Met een bak vol rommel ging hij terug naar zijn moeder, die erom begon te lachen. "Wat heb je me nu meegenomen, jongen ?" lachte ze.

"Van vader," zei hij.

"Niks van vader," sprak ze. "Dit is oude rommel. De koningin maakt je vast wat wijs." Hij was diep teleurgesteld. "Ze zijn niet te vertrouwen daar bij het koninklijk huis," zei moeder. "Ga maar een ijsje kopen," zei zijn moeder. Ze gaf hem wat geld, maar toen hij even later weer thuiskwam met het ijsje was zijn moeder er niet meer. Dagen gingen voorbij en ze was er nog steeds niet. Na vele jaren was het ijsje eigenlijk nog het enige wat hij van haar herinnerde. Alles wat ze hem had gegeven was een ijsje. Natuurlijk had ze hem veel meer gegeven, maar dat herinnerde hij niet. En oh ja, dat liedje van vader. Na lange tijd kreeg hij weer eens een brief van de koningin. Er waren geen tekenen van leven van zijn moeder, dus ze gingen er vanuit dat ze dood was. Dat was natuurlijk enorm kort door de bocht weer. Er stond bij dat hij wel naar het paleis mocht komen, want daar lag nog wat oude rommel van zijn moeder. "Ik heb genoeg rommel van haar hier liggen," schreef hij terug, "maar alles wat ik me echt van haar herinner is een ijsje."

Maar de koningin bleef aandringen, dus toen ging hij maar. De koningin riep hem bij zich en haalde een sjaal uit een zak, en een paar handschoenen.

"Wat moet ik ermee ?" vroeg hij ongeïnteresseerd.

"Het is van je moeder," zei de koningin.

"Waarom ga je er zelf niet mee lopen dan," zei hij.

"Dat kan ik niet doen," zei de koningin. "Ik ben de koningin."

"Dus ik moet ermee rond gaan lopen ?" vroeg hij.

"Dat zeg ik niet," zei de koningin, "maar anders gooi ik het weg."

"Geef maar hier dan," zei hij. Toen ging hij weer naar huis.

Hij leegde de zak op tafel. Tot zijn grote verbazing rolden er ook sieraden uit de zak, hele vreemde, exotische sieraden. Hij nam er ééntje in zijn hand wat op een horloge leek. Er kwamen klauwtjes uit die hem staken toen hij het om zijn pols deed. Zijn pols begon te bloeden. Hij probeerde het af te doen, maar het lukte niet meer. Helemaal blauw ging hij naar de wastafel, waar hij het met zeep er vanaf probeerde te krijgen, maar niets hielp. Hij greep de telefoon en begon een nummer te draaien, maar ver kwam hij niet. Hij kon geen adem meer halen. Toen viel hij flauw. Toen hoorde hij weer het liedje, dat liedje wat zijn vader hem ooit eens liet horen :

"Mijn vader is een zeeman,
Mijn moeder is een schip,
En ik ... ik ik kan alleen maar dromen ...

Mijn vader is altijd op reis,
En mijn moeder is nooit thuis ...
En ik ik ... ik kan alleen maar dromen ...

Ik lig in de hoge golven, en daar gaat mijn schip,
Ze roepen wel, maar ik hoor ze niet,
Het was er altijd wel, maar kan het niet goed herinneren,

Mijn vader is altijd op zijn schip,

Mijn moeder is nooit thuis,
En ik ik ... ik let nooit goed op,
Ik kan alleen maar dromen ..."

De Heilige Voeten van de Hel

Ze waren allemaal blij met de dwerg op het schip. Het was een hele wijze kabouter. "De droomkabouter" noemde ze hem weleens. Het stormde hard, en de golven waren duister. Het was nacht. Er was een klein jongetje die vaak hard schreeuwde. Ook Ragnarok die iets ouder was dan het jongetje was op het schip. Hij probeerde het kleine jongetje vaak te kalmeren. Nu stormde het, maar het kleine jongetje probeerde overal bovenuit te schreeuwen. "Pas op," zei Ragnarok. "Straks schreeuw je je longen er uit."

"Bemoei je er niet mee," krijste het jongetje.

Daar kwam de dwerg aan en moest de jongens uit elkaar trekken, want ze waren al in een gevecht.

"Probeer te dromen," sprak de dwerg. "We kunnen nu niets aan deze situatie veranderen en met elkaar vechten heeft geen zin."

Het jongetje begon te lachen, bijna alsof hij de dwerg en Ragnarok uitlachte. "Jullie zijn me nogal slampampers !" riep hij. Hij probeerde de dwerg een mep te verkopen, maar de dwerg legde hem snel in de houdgreep. "Hier heb je om gevraagd," sprak de dwerg.

"Mag ik nu los ?" vroeg het jongetje.

"Nog niet," zei de dwerg. De dwerg droeg de jongen naar een kooi en sloot hem daar in op. "Niet eerlijk," zei het jongetje. Ragnarok ging voor de kooi staan. "Opgeruimd staat netjes," zei Ragnarok. Hij pakte een snoepstaaf en begon eraan te knabbelen.

"Niet eerlijk," zei het jongetje pruillippend. "Geef mij ook wat."

"Dat is niet voor kleine jongetjes die altijd schreeuwen en vechten," zei Ragnarok.

"Oh ok," zei het jongetje.

De moeder van het jongetje was ook op het schip, maar zij sliep, en zij sliep al heel lang. Ze was in een coma door een gif.

Ragnarok en de dwerg wisten dat het jongetje altijd zo schreeuwde omdat hij zijn moeder wilde

wekken, maar dat werkte zo niet. De rest van de passagiers spraken bijna niet. Ze waren blij met Ragnarok en de dwerg. Daar draaide eigenlijk alles om.

Op een dag werd de moeder van het jongetje wakker. Niemand wist hoe dat kon. Ze stapte uit haar bed en ging het dek op. Het jongetje in de kooi was door het dulle heen. "Mama !" krijste het jochie. De vrouw liep naar de kooi toe. "Hoe ben je hier in terecht gekomen ?" vroeg zijn moeder.

"Door mijn geschreeuw en omdat ik altijd wil vechten," sprak het jongetje.

De moeder keek om haar heen. Er was verder niemand in de buurt. Toen probeerde ze de kooi te openen, maar het lukte niet.

"Laat maar, mama," zei het jongetje. "Het is beter dat ik hier blijf."

"Ja, maar ik heb je nodig," zei zijn moeder. Weer probeerde ze het slot open te maken. Ineens lukte het. Ze nam haar zoontje in haar armen, en ging met hem de reling over, om zo in het water te springen. Het jongetje krijste. "Man overboord !" riep de dwerg.

"Wij horen niet op het schip," zei moeder tegen haar zoontje terwijl ze in het water lagen. Ragnarok keek, en de dwerg keek, en ze waren erg verbaasd. "Kom terug !" riep de dwerg, terwijl hij een touw met een reddingsboei wierp.

"Houd maar op !" riep de moeder. "Het is beter zo !"

Snel werden ze omringd door haaien. "Grijp de reddingsboei !" riep de dwerg.

"Doe het zelf !" riep de vrouw.

"Waarom wil je naar de haaien gaan met je kind !" riep de dwerg weer.

"Het staat zo geschreven !" riep de vrouw terug.

"Waar ?" riep de dwerg.

"Laat maar !" riep de vrouw, "je begrijpt het toch niet !"

"Leg het me dan uit," riep de dwerg. "Dat kan toch zo niet !"

"Ik heb het ooit eens zo opgeschreven !" riep de vrouw.

"Je bent zwaar ziek !" riep de dwerg.

Ragnarok sprong over de reling en zwom naar de vrouw en het kind toe die waren omsingeld door haaien. Hij zwemde tussen de haaien door en gooide de reddings boei om de hals van de vrouw met het kleine jongetje. "Daar !" riep Ragnarok. Hij begon toen aan het trouw te trekken, maar de haaien begonnen ineens toe te happen. "Nee, nee !" schreeuwde Ragnarok. "Houd goed vast !" riep de dwerg, die toen keihard aan het touw begon te trekken. Ook wat passagiers begonnen mee te trekken, en al snel waren ze alledrie aan boord gehesen, maar wel flink verwond door de haaien.

"Oh," kreunde Ragnarok. Het jongetje ademde niet meer. De vrouw lag als verstijfd op het dek. De passagiers brachten haar naar haar hut in haar bed, terwijl de dwerg het jongetje in zijn armen had genomen. "Arm kind," sprak de dwerg. Hij blies op zijn gezicht en begon zijn wonden te verbinden.

Toen begon het jongetje even later weer te ademen. Ragnarok en de dwerg brachten het kind weer naar zijn moeder. "Waarom deed je dat ?" vroeg de dwerg weer aan de moeder. "Je hebt het leven van jezelf en je kind flink op het spel gezet. Als Ragnarok er niet was geweest, dan ..." maar verder kon de dwerg niet komen. Hij keek naar Ragnarok die het jongetje vasthield. "Hij mag niet meer naar zijn moeder," zei Ragnarok. "Zij is een groot gevaar voor hem. Ze is zwaar ziek."

De vrouw schrok. "Alsjeblieft, zo bedoelde ik het niet. Ik zal voortaan beter oppassen."

"We geloven je niet," sprak Ragnarok. "Waarom zouden we je geloven en het leven van het kind op het spel zetten ?"

"Geloof me," zei de vrouw. "Ik heb immers het boek geschreven. Ik ben het boek."

"Welk boek ?" vroeg de dwerg verbaasd.

"Ah, ze bedoelt natuurlijk dat boek waarmee ze kwam aanzetten toen ze hier aan boord kwam," zei Ragnarok. "Dat kookboek waarmee ze zichzelf heeft vergiftigd."

"Oh, ja, dat heb ik allang weggedaan," zei de dwerg. "Er stonden ook allemaal vreemde liedjes in."

"Barbaar," zei de vrouw. "Dat je zomaar mijn boek weg hebt gegooid. Ik heb het zelf geschreven."

"Het was te gevaarlijk," zei de dwerg. "Je was ervan in een coma geraakt."

"Maar het was een heilig boek," zei de vrouw.

"Kan wel waar wezen," zei de dwerg, "maar het was te gevaarlijk. Het koste je bijna je leven, en nu weer."

"Ik kan het me nog steeds herinneren," gniffelde de vrouw. "Ik ga het opnieuw schrijven."

"Jij gaat niks," zei Ragnarok. "Je bent zwaar, zwaar gestoord. Een gevaar voor jezelf en voor anderen."

"Het kwam allemaal door mijn man," zei de vrouw.

"Wat heeft je man gedaan ?" vroeg de dwerg.

"Daar kan ik niet over praten," zei de vrouw.

"En waar is hij nu ?" vroeg de dwerg.

"Weg," zei de vrouw.

"Waar naartoe ?" vroeg de dwerg.

"Dat doet er niet toe," zei de vrouw. "Hij zei altijd tegen mij : "Werp jezelf en je gillende kind voor de haaien," en ook : "Eet vergif."

"Waarom deed je dat dan ?" vroeg de dwerg. "Eigenlijk had hij dus dat boek geschreven."

"Ja, ik weet het niet," zei de vrouw. "Dat is nu eenmaal zo in ons geloof dat het woord van de man

heilig is, en het woord van de vrouw is er slechts een weerklank van, als een bevestiging."

"Wat een bende, zeg," zei de dwerg, "dat klinkt erg lui. Kun je zelf dan niet iets beters bedenken, ook voor je kind? Want je kind is maar met zo'n moeder opgezadeld die alles doet wat iemand anders haar vertelt. Geen wonder dat hij zo schreeuwt altijd. Je moet eens wakker worden. Zeg, wat stond er eigenlijk nog meer in dat boek? Eigenlijk zou jij de kooi inmoeten, want je bent een grote bedreiging voor ons allemaal."

De vrouw begon te gniffelen. "Jullie zijn zo dom. Jullie hadden mij nooit als kokkin moeten huren, want ik heb zo met jullie voedsel geknoeid dat jullie geheel in mijn macht zijn. Jullie dromen slechts."

Ragnarok raakte in paniek: "Jij vuile heks!" riep hij. "Vandaar dat de andere passagiers bijna niet praten. Wat heb je met ze gedaan?"

"Je kan beter vragen wat ik nog met ze ga doen!" krijste de heks. "Het schip zal vergaan!" krijste ze, terwijl ze de hut uitrende en over de reling dook. Plotseling begon het schip te branden. Hoge vlammen begonnen de zeilen aan te vreten.

"Schandalig!" riep Ragnarok. Hij keek naar de zee en die brandde ook. "Oh, oh, oh, het brandt in mijn hoofd!" riep Ragnarok.

"Er is nog maar één oplossing," riep de dwerg.

"En dat is?" riep Ragnarok.

"De magische lijm," riep de dwerg.

"Oh ja," zei Ragnarok, en begon in zijn broekzakken te zoeken.

"Snel, snel!" riep de dwerg. "We hebben geen uren de tijd."

"Ja, ik weet het," sprak Ragnarok. "Hier is het."

Hij haalde de lijm uit één van zijn broekzakken en hij smeerde het op zijn onderlip. Zijn gezicht raakte toen bevroren en kwam zo onder een zware magie terecht. Ijs begon er toen uit zijn lichaam te stromen, zoveel magisch ijs, om het schip in veiligheid te brengen. "Ze mag niet terug!" riep de dwerg. "Het is de vuur heks. Ze was ons te slim afgeweest."

"Dan weten we het nu!" riep Ragnarok. Ook uit zijn mond stroomde ijs. Na een tijdje waren de vlammen geheel gedoofd, ook in de zee, en er kwam een vrouw uit het water op die toen over het water naar het schip begon te lopen. "Dat zijn de heilige voeten van de hel!" riep de dwerg. De vrouw klom het schip in en liep op Ragnarok af om hem in haar armen te nemen. "Goedendag, moeder," sprak Ragnarok.

Ragnarok's moeder kwam altijd nadat er ijs uit hem stroomde bij hoge nood, om ook het ijs weer te ontdooien. Zij werd ook wel de heilige voeten van de hel genoemd. Zij kon op water lopen. De dwerg had hen ooit eens gemaakt. Hij maakte Ragnarok en zijn moeder als de beveiliging voor het schip. In zijn grote wijsheid was hij soms vergeetachtig, maar als het echt nodig was liet zijn geheugen hem niet in de steek.

De IJsvogel

De IJsvogel vliegt van ijs naar ijs,
De herinneringen verlatende

De IJsvogel neemt niets mee,
en vliegt zo hoger

Zonder lasten, vrij en blij,
Maar de last van ijs is een zware

Steeds lager vliegt hij dan,
Als een koning naar zijn troon,
Steeds dieper zinkt hij dan,
In de ijszee van zijn verlangens

Een ijsvis is hij dan,
Gevangen in het ijs,
Hij wil weer een ijsvogel worden dan,
Maar hij moet wachten tot de morgen

Oh ijsvogel, waar vlucht gij heen ?
Oh ijsvis, wie houdt u tegen ?
Oh, koning zonder kroon,
Gedoemd tot dwalen rondom de troon

De ijskroon is een mysterie diep en zoet,
Maar de wegen tot haar zijn bitter

De Bevroren Tandefee

Toen Eldo die ochtend zijn raam opendeed kwam er een zonnestraaltje zijn kamer binnen, en een klein wezentje zat erop. Eldo kon zijn ogen niet geloven. Plotseling begon het wezentje te groeien tot een fee zo groot als zijn moeder. Ze was als doorzichtig, als gewoven door nectars en bloemendraden, en ze had een wonderlijke jurk met vleugels. Eldo had een hele moeilijke tijd gehad waarin hij probeerde uit te dokteren wat hem plaagde in zijn gedachtes.

'Er is een wereld groter dan je gedachtes,' zei de fee. Ze was een tandefee, en had een hele zachte,

maar doordringende stem. Eldo werd helemaal warm, en zuchtte diep. Hij wilde dat zijn wereld meer zoals een sprookje was, want de wereld waarin hij leefde was zo ingewikkeld. 'Onthoud het, Eldo,' en toen vertrok de tandenfee.

Sinds toen voelde Eldo zich een beetje beter, alsof er wat magie kwam in zijn leven, maar hij zag de tandenfee niet meer terug. Hij wist dat de tandenfeeën in de wolken leefden waar ze hun paleizen hadden die waren gemaakt van de tanden van kleine kinderen. Hierdoor werkte hun magie. Toen Eldo opgroeide las hij veel boeken over tandenfeeën, en zijn grootouders vertelden hem vaak de langste verhalen over hen.

Op een dag hoorde hij een verhaal over een tandenheks. Dat was de eerste keer dat hij zo'n verhaal hoorde. Hij dacht dat er alleen maar tandenfeeën waren, maar er schenen ook tandendwergen te zijn, en ze schenen allemaal dezelfde taak te hebben : het stelen van kindertanden om hen juwelen ervoor in de plaats te geven. Nu had Eldo vele feeën juwelen want hij had zijn baby tanden verloren, maar hij had geen dwergen juweel of heksen juweel. Het verhaal was over een goede tandenheks en een slechte tandenheks. De slechte tandenheks had een heleboel tandenfeeën en tanden dwergen tot slaaf gemaakt die moesten werken in haar paleis wat van baby tanden was gemaakt, en ze waren niet toegestaan om 's nachts kinderen te bezoeken. Dit was waarom zoveel kinderen niet eens meer wisten dat er nog tanden feeën en tanden dwergen bestonden, en zoveel kinderen hadden nog nooit over hen gehoord en leefden ongelukkige levens.

De tandenfeeën jammerden en jammerden, de hele dag, want ze moesten altijd het paleis van de slechte tandenheks poetsen. Op een dag had de boze tandenheks zelfs drie leiders van de tandenfeeën gevangen genomen : Marcella, Tanzania en Zana, en dat was haar grootste vangst ooit. Ze sloot hen op in de diepste kerker onder het boosaardige tandenpaleis. Gelukkig konden zij nog steeds met elkaar praten door het feeënzand. Zij wisten dat alleen de goede tandenheks hen kon helpen, want zij was de enige die ook maar iets zou kunnen beginnen tegen de krachten van de boze tandenheks.

Marcella kon contact maken met het paleis van de goede tandenheks door haar ketting, maar plotseling stond de boze tandenheks voor haar en nam de ketting weg. Zana had een ring waarmee ze contact kon maken met de goede tandenheks, maar de boze tandenheks nam ook deze ring weg.

Tanzania had een ring waarmee ze contact kon maken met de tanden elven, en ze had deze ring in haar jurk gedaan waar niemand het kon zien. Ze wist dat ze heel voorzichtig moest zijn, anders zou de heks deze ring ook wegnemen, dus ze wachtte tot de nacht. Toen het twaalf uur was wreef ze zacht over de ring en fluisterde tot de tanden elven. Maar ze wist niet dat de boze tandenheks ook de tandenelven gevangen had genomen die dag. Ze hoorde niets.

Dagen gingen voorbij in grote droevenis, terwijl de boze tandenheks veel plezier scheen te hebben. De wachters van de kerkers waren de meest verschrikkelijke tandentrollen, maar één van hen was gewillig om Tanzania vrij te zetten in ruil voor de tandenelf ring. Toen de boze tandenfee dit ontdekte nam ze de tandentrol en liet hem werpen in de tanden oven. Maar Tanzania was vrij nu, en was op weg naar de goede tandenheks. Zij leefde in een groot paleis gemaakt van de meest kostbare kindertanden, en het leek alsof zij de meeste had van iedereen. Tanzania vloog het kasteel binnen en snel nam de goede tandenheks haar in de armen. De goede tandenheks suste haar en sprak bemoedigende woorden tot haar.

En toen vertelde de goede tandenheks een verhaal aan Tanzania, het verhaal van de bevroren tandenfee. Op een dag raakte de eerste tandenfee in een valstrik die gezet was door een kind, en toen het kind de vangst ontdekte nam hij haar naar de diepvriezer om haar daar in te doen. En daar

verdween zij langzaam weer tot het tandenfeeën land, maar dit keer kwam ze in het Noorden, waar het bevroren gebied was, en ze ontdekte dat ze bevroren was en geketend aan een rots in een rotsachtig gebied. En vele anderen waren geketend hier, bevroren, en ze vroeg zich af wie ze waren. Ze leken op tanden elven.

'Tanzania,' zei de goede tandenheks. 'Je was gevangen in het paleis van de boze tandenheks, en je draagt nu de geheime vlam. Jij bent de enige die de bevroren tandenfeeën en tandenelven kan vrijzetten, en zij zijn de enigen die alle anderen kunnen vrijzetten die gevangen zijn gezet en tot slaaf zijn gemaakt door de boze tandenfee, want zij dragen de geheime ijspegel binnenin.'

'Oh, maar hoe kom ik daar ?' vroeg Tanzania. 'Hoe kom ik in het noordelijke gebied van het tandenfeeën land, want niemand van ons kon daar ooit komen.' De goede tandenheks vertelde haar dat de geheime vlam haar zou helpen daar te komen. Plotseling kwam de geheime vlam van haar hand : 'Kom, ik zal je leiden.'

En zo volgde Tanzania de vlam, en eerst gingen ze door een gebied van sneeuw en kleine huizen van tanden dwergen. Het was een ijzig gebied, maar de geheime vlam verwarmde haar. Wanneer ze in hun huizen keek zag ze bevroren tanden dwergen bedekt door ijs en sneeuw. Ze ging deze huizen binnen om hen te smelten door haar geheime vlam. Dat ging erg gemakkelijk. De tanden dwergen waren haar erg dankbaar. Tanzania vroeg hen hoe dit kon gebeuren met hen, en zij vertelden haar dat het was gebeurd door de boze tandenheks.

Na een tijdje ging Tanzania verder, terwijl de geheime vlam haar de weg toonde. Toen kwam zij in een gebied waar vele boze tanden wachters waren van de boze tandenheks. Er waren schrikjagende slangen, kikkers, padden en andere wezens. Tanzania wist dat ze nu erg voorzichtig moest zijn, want ze wilde niet weer gevangen genomen worden. De geheime vlam begon over haar vleugelen te komen zodat ze door de ijzige lucht kon komen. Ze kon heel gemakkelijk vliegen nu, en spoedig was ze in het rotsachtig gebied waar de bevroren tandenfeeën en tandenelven moesten zijn. Na een lange zoektocht vond ze wat grotten waar ze waren, en door de geheime vlam kon zij ze allemaal smelten.

Ze waren zo blij, en Tanzania vertelde hen over het paleis waar de boze tandenheks zovele anderen gevangen hield om hen te laten werken als slaaf. Ze vertelde hen dat zij de geheime ijspegels binnenin hadden en dat zij in staat zouden zijn om de boze tandenheks te verslaan.

Maar toen stond de boze tandenheks al voor hen, en schreeuwde. Niemand wist hoe de geheime ijspegels te laten werken, en terwijl de boze tandenheks lachte begonnen sommige tanden elven al te bevriezen. 'Niemand kan mij verslaan !' schreeuwde de boze tandenheks, en plotseling kwamen al haar boze tanden wachters de plaats binnen, en begonnen iedereen aan de muur te ketenen. 'Niemand kan mij verslaan !' brulde de tandenheks. Maar toen verscheen de goede tandenheks, en de boze tandenheks was bijna verblind door het licht. 'Wie ben jij ?' brulde ze.

'Ik ben degene die de geheime ijspegels zal laten werken,' sprak de goede tandenheks. Toen deed ze haar handen in de lucht, terwijl de geheime ijspegels naar voren kwamen. De geheime vlam begon de bevroren tandenelven weer te smelten, en de ketenen, terwijl de ijspegels om de boze tandenheks en haar boze tanden wachters begonnen te dansen totdat zij bevroren waren. Toen ontploften ze, en zovele tanden wezens kwamen vrij. Ook in het paleis, en het was als een grote ontwaking, alsof zij een miljard jaar hadden geslapen.

De Driesprong

In het bos woonde eens een man en een vrouw die een dochtertje hadden. De man en de vrouw maakten vaak ruzie en vaak kon het meisje er niet van slapen. Op een nacht vluchtte ze weg, omdat het lawaai haar erg bang maakte. Lang zwierf ze door het bos, totdat ze uiteindelijk was verdwaald en niet meer wist waar ze was. Uitgeput leunde ze tegen een boom aan, maar viel toen in een gat. Ze viel erg diep, en raakte door de val bewusteloos.

Toen ze weer wakker werd zag ze allemaal konijntjes om haar heen, maar toen ze zich bewoog vluchtten alle konijntjes van haar weg. Langzaam stond het meisje op, en vroeg zich af waar ze terecht was gekomen. Ze zag hier allemaal kleine huisjes met lichtjes en hele hoge bomen. Zo hoog had ze de bomen nog nooit gezien. Toen ze in de lucht keek zag ze alleen duisternis, en enkele stralende sterretjes. Plotseling zag ze één van die sterretjes vallen, en wat verderop tussen de bomen was even later een stralend licht. Voorzichtig liep het meisje op het licht af.

Maar naarmate ze dichterbij kwam werd alles weer donker. Hier waren geen kleine huisjes met lichtjes, en al gauw durfde ze niet verder. Ze wilde zich omdraaien, maar ook achter haar was het ineens heel donker.

‘Hallo !’ riep het meisje. ‘Is daar iemand ?’

Maar niets en niemand antwoordde. Het meisje was erg moe, en even later viel ze op de grond en kwam in een diepe slaap. Zo moe was ze nog nooit geweest. Even later kreeg ze dromerig om haar heen. Ze zag wat lichtjes om haar heen, met hele kleine spulletjes. Kleine stoeltjes, kleine stofzuigertjes, kleine laarsjes, en nog wat andere spulletjes. Ook zag ze hele kleine piepkleine kaarsjes. ‘Waar ben ik ?’ vroeg ze. Langzaam stond het meisje op, en keek omhoog waar alles donker was. Wel zag ze in het donker wat wijde schilderijen hangen. Snel kwam ze erachter dat ze in een soort zaal was. Op een hoge troon in het duister zat een konijn. Het konijn zei niks, en het meisje stapte dichterbij, en toen was alles weer weg, en alles was weer pikkedonker.

‘Ik weet dat jullie er zijn !’ riep het meisje. Maar niets en niemand antwoordde. ‘Ik wil niet moeilijk doen,’ zei het meisje, ‘maar zo ontvang je geen gasten.’

‘Gasten, gasten ?’ zei een stem. ‘Je komt hier zomaar ongevraagd binnenvallen, en je noemt jezelf gast. Ik noem je een indringer.’

Het meisje keek naar beneden en zag een konijntje bij haar voet. Het konijntje schopte tegen haar heen aan.

‘Zeg, laat dat,’ zei het meisje, ‘zo gedraag je je niet naar een dame.’

‘Nou, ik noem jou geen dame,’ zei het konijntje, ‘je hebt geen manieren. Je komt hier zomaar ongevraagd binnenvallen, en denkt dat je de koningin bent. Maar goed, ik zal je wel

binnenlaten, en dan zul je eens een echte koningin meemaken.'

Het konijntje trok aan het jurkje van het meisje, en leidde het meisje naar een klein kamertje waar een konijntje op een troon zat.

'We hebben indringers, koningin,' zei het konijntje.

'Ik weet het, Arend,' zei de konijnenkoningin, 'laat haar hier maar blijven.' Toen vertrok het konijntje.

De konijnenkoningin keek het meisje diep aan. 'Dus ... jij komt van de grote mensenwereld,' zei de koningin.

'Eh, ja, majesteit,' zei het meisje, 'maar ik ben zelf nog klein.'

'Oh, maar jij wordt vast ook zo groot,' zei de koningin. 'Maar voor het zover is mag je hier wel blijven. Hier achter mij is een deur, en als je daar doorheen gaat, dan Nu ja, dat zul je zelf wel zien. Je moet gewoon het pad volgen.'

Het meisje bedankte de koningin, en ging door de deur, en kwam op een pad terecht. Hele kleine vogeltjes zaten in de struikjes aan de zijkanten van het pad. Het pad straalde en glom door een geheimzinnig licht. Het meisje begon haar reis. Na een tijdje kwam ze op een open plek waar konijntjes wat spelletjes aan het doen waren. Een paar konijntjes waren aan het hinkelen. Achter de konijntjes waren drie paden.

'Waar moet ik nu naartoe?' vroeg het meisje.

'Waar kom je dan vandaan?' vroegen de konijntjes.

Van de koningin, zei het meisje.

'Van de koningin?' vroegen de konijntjes, 'heeft ze dan zelf niet gezegd waar je naartoe moest gaan.'

Het meisje schudde haar hoofd. 'Ze zei alleen maar dat ik het pad moest volgen.'

'Ik zou het eerste pad maar niet kiezen,' zei een konijntje, 'want dan kom je bij een heks terecht. Het tweede pad leidt tot het witte kasteel, en het derde pad dat weet niemand. Iedereen valt daar in slaap.'

'Nou,' zei het meisje, 'ik heb lang genoeg geslapen. Ik kies voor het tweede pad.' En zo ging het meisje op weg naar het witte kasteel.

Het witte kasteel stond vol met levende pionnen. 'Ik heb jou hier nog nooit gezien,' zei een zwarte pion. 'Ik jou ook niet,' zei het meisje.

'Waar kom je vandaan?' vroeg een rode pion.

'De koningin heeft me gestuurd,' zei het meisje.

'De koningin?' vroegen alle pionnen verwonderd.

'Spring maar op m'n rug,' zei een groene pion. Toen het meisje op de groene pion klom begon de pion te steigeren, en rende toen een trap op van het kasteel, en kwam op een balkon terecht, en rende toen door naar een volgende trap. De groene pion bracht het meisje helemaal tot aan een toren. 'Kijk eens naar buiten,' riep de pion, 'zo kun je het hele land

zien.'

'Welk land?' vroeg het meisje. Door het raam zag ze allemaal grasvelden die er als speelborden uitzagen. Het waren wonderlijke tuinen. 'Zo je ziet het, hè,' zei de pion. 'We hebben nog veel te doen.'

'Ja, maar de koningin vertelde me dat ik het pad moest volgen,' zei het meisje.

'Het pad?' vroeg de groene pion. 'Oh, wat stom van me, ik had het kunnen weten.'

Toen huppelde de groene pion met het meisje op zijn rug weer helemaal naar beneden, en ging toen via de keuken de achtertuin in. 'Zie je, daar in de verte,' zei de groene pion terwijl hij op wat struikjes achter een groot grasveld wees, 'daar gaat het pad verder. Een goede reis.'

En toen zette het meisje haar reis voort, nadat ze van de pion afscheid had genomen. Tussen de struikjes achter het grasveld ging het pad verder. Het pad straalde en glom weer als door een geheimzinnig licht. Maar na een tijdje wandelen kwam het meisje weer bij de konijntjes die spelletjes aan het spelen waren. 'Hier ben ik al geweest,' zei het meisje.

'Dan moet je gewoon een ander pad nemen,' zei één van de konijntjes.

'Maar welk pad?' vroeg het meisje.

'Nou, het eerste of het derde pad,' zei het konijntje.

'Ja maar dan kom ik bij de heks, of val ik in slaap,' zei het meisje.

'Ik kan het ook niet helpen, kies maar,' zei het konijntje.

'Nou, dan kies ik voor het derde pad, want ik begin toch al een beetje moe te worden,' zei het meisje.

Langs het derde pad stonden allemaal toverbloemen, en al snel begon het meisje zo moe te worden dat ze niet meer kon blijven staan, en al gauw viel ze in een diepe slaap.

'Ehm, mijn naam is de spin,' zei een dromerige, geheimzinnige stem, 'weet je dat ik altijd win?'

'Nee, dat weet ik niet,' zei het meisje dromerig.

'Nou, dan weet je het nu,' zei de stem weer.

Waar ben ik? vroeg het meisje.

Toen ze haar ogen opende zag ze bloemen, zoveel bloemen. Overal waren bloemen, en zoveel wonderbaarlijke geuren, zo betoverend.

'Ik zei toch dat ik altijd win,' zei de stem slaperig, 'ik heb je betoverd.'

'Ja maar daar heb ik eigenlijk geen tijd voor,' zei het meisje, 'de koningin heeft me gezegd dat ik het pad moet volgen.'

'De koningin?' zei de stem. 'Dat verandert de zaak, kom maar mee.' En ineens stond het meisje klaarwakker tussen de bloemen. In de verte zag ze een rivier, terwijl beneden bij haar voet een klein spinnetje stond. 'Als de koningin je gestuurd heeft, dan is het in orde,'

zei het spinnetje, 'dan hoeven we geen spelletjes te doen.' Toen liep het spinnetje voor haar uit naar de rivier. Over de rivier was een brug waaronder allerlei bootjes met lampjes doorgingen. Het waren kleine bootjes.

'Daar in de verte woont een heks,' zei het spinnetje.

'Oh maar ik dacht dat de heks op het eerste pad woonde,' zei het meisje. Na een tijdje komen ze in de keuken van een groot kasteel aan. Een dienstknecht loopt op het meisje af. 'Hallo, ik ben Andrew,' zegt de bediende. 'Ik verwachtte je al. Laat me je het kasteel rondleiden.'

'Hoe weet u dat ik zou komen,' vroeg het meisje, en het meisje vroeg zich ook af waar het spinnetje ineens was gebleven. 'Het spinnetje zei dat hier een heks woonde,' zei het meisje.

'Ah, je moet niet alles en iedereen geloven,' zei Andrew. 'Hier woont de konijnenkoningin.'

'Maar daar kom ik net vandaan,' zei het meisje, 'en ze heeft me gezegd het pad te volgen.'

'Oh kom dan maar mee,' zei Andrew, en leidde haar naar de achterkant van het kasteel. Hier ging het pad verder. Weer zag het meisje het spinnetje hier, maar het spinnetje was heel ver weg. 'Spinnetje?' riep het meisje. Maar het spinnetje hoorde haar niet. En het pad ging een andere richting op. Het meisje besloot om maar gewoon het pad te volgen.

Na een tijdje zag ze wat ijzeren bekertjes op de grond staan, en toen ze dichterbij kwam sprong er een konijntje tevoorschijn. 'Raad eens wat er in deze bekertjes zit?' vroeg het konijn. 'In eentje zit de zee, in de andere zit het bos, en als je van de derde drinkt, dan ben je de klos.'

Ja, maar ik wil daar helemaal niet van drinken,' zei het meisje. 'Laat me er langs.'

Kies er eentje uit, kies er eentje uit, en waar je dan ook terecht komt, je komt er altijd weer uit, zong het konijntje een paar keer. En word je dan de klos, dan kom je altijd wel weer los, en kom je tot de zee dan is het altijd okay.

Maar het meisje wilde er niets van horen, en stampte op de grond. 'Nu is het afgelopen met die gekheid. Ik moet er nu door, want de koningin' maar verder kon ze niet komen.

'De koningin? De koningin?' zei het konijntje. En snel was het konijntje met zijn bekertjes verdwenen, en kon het meisje verder gaan. Na een tijdje kwam het meisje in de duinen, en niet lang daarna zag ze de prachtige oceaan waarin een diepe, felle zon scheen. Het meisje zag het pad helemaal doorlopen tot in de zee. 'Maar dat kan toch helemaal niet,' zei het meisje.

'Jawel hoor,' zei een stem. Een donkere gestalte stond ineens naast het meisje. Het leek wel een beetje op een zwarte pion op een paard. 'Ik breng je er wel doorheen,' zei de pion.

'Ja, maar hoe dan?' vroeg het meisje. Ineens haalde de gestalte een dobbelsteen onder het zadel vandaan. De gestalte gooide de dobbelsteen van de duin op het strand. Op het bovenvlak van de dobbelsteen stond een gestalte als een rode pion. De gestalte was gevleugeld, en stond al snel naast het meisje. 'Spring maar op mijn rug,' zei de rode gestalte. En toen het meisje op zijn rug zat steeg de gestalte op. De zwarte gestalte was weer verdwenen. De rode gestalte had een geweer met kogels als dobbelstenen, en als ze door vervelende vogels werden lastiggevallen schoot hij ze met het geweer neer. Na een tijdje kwamen ze op een heuvel aan waar het pad weer verder ging. De rode pion wees in de verte

: ‘Zie, daar, waar het glinstert, daar moet je zijn, daar woont de konijnenkoningin.’

‘Maar daar kom ik net vandaan,’ zei het meisje. ‘De koningin zei dat ik het pad moest volgen.’

‘Dat moet een vergissing zijn geweest,’ zei de rode pion, en vertrok.

‘Wacht eens even,’ riep het meisje. ‘Je moet het me uitleggen. Ik begrijp het niet meer.’ Maar de rode pion was al weg. Toen besloot ze het pad maar te volgen tot de glinsteringen in de verte, maar al snel begon het erg donker te worden en koud. ‘Ik moet hier ergens iets vinden om te kunnen schuilen,’ zei het meisje. Het begon ook steeds harder en harder te waaien.

‘Kom hier!’ riep een stem, ‘kom hier,’ bijna gillend. De stem leek op het geluid wanneer haar ouders ruzie maakten. Een konijn op een woonboot riep naar een ander konijn. Het was een woonboot gewoon op de grond. Er was nergens water te bekennen, alleen wat druppels van een beginnende regen. ‘Kom nu binnen!’ riep de stem weer, ‘wil je soms verdrinken?’ Het meisje zag een wat jonger konijntje stampvoetend naar binnen lopen, in de woonboot. Het andere konijn gaf hem een om z’n oren. Toen ging de deur dicht. Snel begon het natter te worden onder de voeten van het meisje, en werd ze door de wind bijna weggeblazen. Toen ze in de verte keek, kreeg ze de schrik van haar leven. Bulderend hoge golven kwamen op haar af, alsof de oceaan het land wilde opslokken. Zo snel als ze kon rende ze naar de woonboot, maar hoe hard ze ook op het deurtje bonsde, niemand deed open.

Help me, help me dan toch! riep het meisje. Het water was al tot haar knieën gekomen, en de razende golven kwamen steeds dichterbij, en groeiden steeds hoger. Al snel was het water tot haar heupen gekomen, en keek ze recht in een kilometers hoge golf die haar elk moment zou kunnen opslokken. Het meisje slaakte een gil. Een raampje naast het deurtje ging open, en een hand greep het meisje vliegensvlug naar binnen.

‘Dat was op het nippertje,’ zei een konijntje. Het meisje zuchtte diep.

‘Dat gebeurt altijd als de koningin kwaad wordt,’ zei het konijntje.

‘Waarom wordt ze dan kwaad,’ vroeg het meisje.

‘Ze kan niet tegen haar verlies met spelletjes,’ zei het konijntje.

‘Met wie doet ze dan spelletjes?’ vroeg het meisje.

‘Met een spin,’ zei het konijntje.

‘Oh maar ik ken dat spinnetje,’ zei het meisje. ‘Ik ben dat spinnetje ook tegengekomen, en hij sprak dat hij altijd wint.’

‘Hoe weet je dat?’ vroeg het konijn ineens. ‘Niemand weet dat, dus waarom zou jij dat weten?’

‘Nou,’ legde het meisje uit, ‘er waren drie paden. Eerst kwam ik op het tweede pad waar het witte kasteel was, en daarna kwam ik op het derde pad waar iedereen in slaap viel. Hier ben ik hem tegengekomen.’

‘Maar dat kan niet,’ zei het konijn, ‘dat is absoluut onmogelijk. Niemand die op het derde pad komt ontwaakt weer. Zij die daar komen zullen voor eeuwig en altijd slapen.’

‘Oh maar ik zei tegen het spinnetje dat ik van de koningin had gehoord dat ik het pad moest volgen,’ zei het meisje, ‘en toen liet hij me erdoor.’

‘De koningin ?’ vroeg het konijntje terwijl zijn gezicht groen en geel tegelijk werd. ‘Mens allemachtig, heeft de koningin dat tegen jou gezegd ?’

Het meisje knikte. ‘Oh maar dan zijn wij in heel groot gevaar,’ zei het konijntje. ‘Als de koningin dat gezegd heeft, dan is ze ergens op uit. Dan daagt ze je uit voor een duel.’

‘Een duel ?’ vroeg het meisje.

‘Ja een duel, een gevecht,’ zei het konijn, ‘en dan moeten we snel zijn. We moeten direkt naar het kasteel, want daar zit ze op je te wachten voor het spel.’

Direct rende het konijn een andere kamer in, en startte de motor. Met volle kracht ging de boot richting het glinsterende kasteel in de verte. Na een tijdje voer het bootje naar binnen. Bij een grote paal diep in het kasteel was een kade waar ze konden uitstappen. Het konijn greep de hand van het meisje en rende samen met haar een grote stenen trap naast een muur op. ‘Majesteit, majesteit,’ riep het konijn, en toen hij de koningin op de trap tegenkwam, zei hij het wat rustiger : ‘Majesteit, ik weet dat we wat laat zijn.’

‘Wat, laat ?’ zei de koningin, ‘helemaal niet laat. Veel te vroeg. Jullie zijn veel te vroeg hier.’

‘Maar waarom werd u dan zo boos ?’ vroeg het konijn.

‘Ach, niks bijzonders,’ zei de koningin, ‘gewoon een ongelukje.’

‘Een ongelukje ?’ vroeg het konijn.

Ja, zei de koningin, ik liet een pion vallen, en die vloog weg.

‘Misschien een rode pion ?’ vroeg het konijn.

Ja, hoe weet jij dat nu weer, vroeg de koningin een beetje kattig.

Nou, ik zag een rode ster naar beneden vallen, maar later dacht ik : het zal wel weer een pion van de koningin zijn, zei het konijn.

Ja, lachte de koningin, jaha, dat heb je goed gezien, jongen, en nu vlug wegwezen, want het is nog lang geen tijd.

Toen rende het konijn weg. Nu stond het meisje oog in oog met de koningin.

En wie ben jij ? vroeg de koningin.

‘Eh, ik ben het meisje wat van u gewoon het pad moest volgen,’ zei het meisje.

Oh ja ? kraste de koningin, nou heus, ik ken je niet.

Kijk dan eens beter. Kent u mij echt niet ? vroeg het meisje.

Toen deed de koningin een brilletje op, en kwam dichterbij. Eens even kijken, zei de koningin. Er zijn zoveel meisjes die het pad volgen, zei je ?

Het meisje knikte.

Wacht eens even, zei de koningin. Ben jij langs de drie paden gegaan ?

Alleen de tweede en de derde. Ik ben nog niet bij de heks op het eerste pad geweest, zei het meisje.

Wat sta je hier dan te staan ? bulderde de koningin. Terug jij !

En toen zette het meisje het op een rennen, want de koningin begon verschrikkelijk te bulderen. Het leek alsof haar ouders weer ruzie maakten, erger dan ooit tevoren, en het meisje begon heel hard te huilen.

Rennen ! brulde de koningin, ren voor je leven, want ik ontplof, en dan zul je de dobbelstenen zien rollen.

Het meisje was al snel omsingeld door een heel leger met dobbelstenen. Er kwam vuur uit hun monden, en de roden waren het ergste. Nog harder begon het meisje te huilen. Toe dan, konijn, help me dan ! riep het meisje hard. Maar het konijn was nergens te bekennen. In de verte zag ze de woonboot, maar die dreef telkens verderweg. Oh, was ik nu maar naar het eerste pad gegaan, zei het meisje. De dobbelstenen zagen er zo dreigend uit.

Wat zei je, krijste de koningin, nee, dat kan niet, zei je dat je het derde pad op ben gegaan ?

Ja, majesteit, zei het meisje.

Iedereen slaapt daar, en niemand staat ooit weer op, zei de koningin.

Ja, maar het spinnetje ... zei het meisje

Het spinnetje ? krijste de koningin Heeft het spinnetje je erdoor gelaten ? En toen werd de koningin nog kwaaiër.

Maar toen ik hem vertelde wat u gezegd had dat ik het pad moest volgen, toen liet hij me erdoor, zei het meisje.

Oh, zuchtte de koningin woest, ik kan dat spinnetje niet uitstaan ... Wat heeft hij nog meer gezegd ?

‘Dat hij altijd wint,’ zei het meisje.

En toen werd de koningin wel zo razend dat ze niets meer met de dobbelstenen te maken wilde hebben. ‘Uit mijn ogen !’ krijste ze tegen de dobbelstenen. ‘Niets wil ik nog met spelletjes te maken hebben.’ Toen liep ze boos weg, het meisje alleen achterlatend.

Even later kwam ze weer terug. ‘Zeg, waar kom je eigenlijk vandaan ?’ vroeg ze aan het meisje. ‘Toch niet uit de grote mensenwereld, hè ?’

Ja, zei het meisje, daar kom ik vandaan. Mijn vader en moeder maakten altijd ruzie, en

Je hoeft me niets meer te vertellen, zei de koningin, ik begrijp het al. Dan kom je dus van het eerste pad vandaan.

Nee, daar ben ik nog niet geweest, daar bij die heks, zei het meisje.

Kom maar mee, zei de koningin, dan laat ik het je zien.

In een hoge torenkamer aangekomen schonk de koningin thee voor het meisje in, en vroeg

het meisje of ze het fijn vond in de grote mensenwereld.

Nee, zei het meisje, want niemand begrijpt me, en ze maken altijd ruzie.

‘En wat heb je eraan gedaan?’ vroeg de koningin.

Ik ben weggelopen, zei het meisje.

Dat is het beste wat je kon doen, zei de koningin, zo kon je de heks verslaan.

Ja maar ik ben nog helemaal geen heks tegengekomen, zei het meisje.

Als dat zo is, zei de koningin, dan zul je terugmoeten naar het eerste pad, en dan zul je het pad gewoon moeten volgen totdat je haar tegen bent gekomen. Of zullen we gewoon een spelletje doen?

De paden heb ik gevolgd, zei het meisje. Laten we nu dan maar een spelletje doen.

En zo gebeurde het. Tot diep in de avond deed het meisje spelletjes met de koningin, en ze konden het zo goed met elkaar vinden dat de koningin niet meer boos werd als ze een spelletje verloor. Het meisje beleefde nog vele avonturen met de koningin, maar dat hoor je wel in een ander verhaal.

De Dag van de Tandenvoerster

Armanda, Abmanda en Sherri waren drie tandenvoersters die in hetzelfde kasteel leefden. Zij waren een soort zussen bij elkaar, en ze gingen ook 's nachts naar buiten om hun werk samen te doen. Zij waren goede vrienden. Altijd weer reden ze op hun vliegende tandenpaarden in de nacht, om hun voersterzand te verspreiden over de steden. De koningin van de tandenvoersters leefde in een kasteel dichtbij hen. De koningin had een soort van kroon met witte veren, en ze lag altijd tussen de tandenluipaarden. Ze ging maar één keer per week met haar strijdswagen de lucht, en ook wanneer het donderde, en dan deed ze de klusjes die andere tandenvoersters niet konden doen. Meestal redde ze dan kleine kinderen uit hun nachtmerries, en ze bezocht kinderen die bang waren voor de tandarts. Ze had de gewoonte om deze kinderen altijd door de donder te roepen, en sommige kinderen waren erg bang van haar stem op deze wijze, maar wanneer ze dichtbij hen was dan zou ze zachte woorden tot hen spreken en hen in slaap sussen.

Op een dag moest de koningin een jongetje redden uit handen van een tandenheks. Ze riep Armanda, Abmanda en Sherri om haar te helpen, maar het was een moeilijke opgave. Uiteindelijk kon niemand van hen de jongen redden, en toen deden sommige tandenluipaarden van haar het karwei, en brachten het jongetje naar haar strijdswagen vol veren. Het jongetje jammerde veel, want de tandenheks had hem veel pijn gedaan, maar de tandenvoerster was erg vriendelijk naar hem. Zij vertelde hem dat ze hem naar haar kasteel zou nemen, en dat hij dan kon spelen met de tandenluipaarden.

Maar op een dag vond de tandenheks het kasteel van de tandenfee koningin waar de jongen leefde, en terwijl ze krijste bevroor alles, en de tandenheks nam de jongen weer weg. Sinds toen leefde de jongen alleen met de herinneringen aan de tandenfee koningin en haar tandenluipaarden. De heks sloot hem op in de donkerste kerker waar niemand hem kon vinden. Niemand kon de tandenfee koningin smelten, en sinds toen kwamen er tranen uit haar ogen.

Armanda, Abmanda en Sherri wilden de tandenfee koningin helpen, maar ze wisten niet hoe. Zij namen het tandenfeeën boek en probeerden alle toverspreuken om haar te laten smelten, maar niets werkte. Ze moesten wachten op de tandentovenaar die elk jaar kwam om de dingen te doen die de tandenfee koningin niet kon doen. Toen de dag van de tandentovenaar was aangebroken vertelden ze wat er was gebeurd. Hij legde zijn hand op de bevroren tandenfee koningin en ze begon onmiddellijk te smelten.

Voor hem was het erg makkelijk om de jongen te vinden en hem vrij te zetten, en omdat hij wist dat de tandenheks zou proberen de jongen weer weg te nemen bracht hij de jongen naar zijn eigen paleis hoog in de wolken.

Ladybug

Zij heeft het hoofd van een lieveheers beest ... Haar ogen doordringen mij, als rollende dobbelstenen. Ze klaagt en jammert, en laat de pauwen horrorshow beginnen, totdat ze mijn aandacht heeft.

Ik ben haar gevangene, haar munt die altijd terugkeert. Haar steek is de steek van een wesp. Ze is van het holle ... Zij hebben nooit genoeg ... Zij leven in de bijna zone ...

Zij is van de vanille wildernis, met haar hoofd als de rug van een lieveheersbeest ... terwijl haar ogen rollen ...

Ze brengt haar bleke verhalen tot de massa's ... haar kranten, haar vlinders ... om vruchten te ontvoeren voor de keuken van een schrijver ... Ze is een klagende kat ... die altijd iemand anders de schuld moet geven voor haar bleke verhalen ... terwijl de nachten de kleuren brengen ... wanneer de pauwen horrorshows komen ... De dag erna zijn zij verhalen ... in een Venusiaanse boekwinkel ...

Het zijn vreemde Arabische draaimolens in de lucht, deze pauwen horrorshows ... Zij mixen het roomijs ... kapitalisten met communistische glimlachen ... Het zijn vreemde spiegels in kastelen ... Wij zijn er doorheen gemixt, leidende ons langs paarse gordijnen, de vliezen ... tot de traan van Venus ... Zij maken tochten naar vanille ... waar de delirische poeders zijn ... die hun harten ijdel

maken ...

Er zijn paarse draaimolens in mijn hoofd ... lieveheersbeestjes, en dan ontploffen de werelden ... Het gebeurt als ik mijn arendshelm opeb ... die het gezicht heeft van een lieveheersbeestje ... Het zijn één-dags-lieveheersbeestjes ... en wanneer ze sterven dan nemen ze een stuk van je wereld mee ... om je een pauwen horrorshow te laten zien ... en dan zul je weer gemixt worden ... in alles wat voor je was achtergebleven ... en daar zul je een nieuwe wereld vinden ...

Rode zandman met zijn vlammenpyama ... He is zo anders wanneer het zilver toeslaat ... dan heeft hij een pyama van bakerman's gezichten ... een pyama van lieveheersbeestjes ... en dan vliegt hij ... terwijl tranenflessen overstromen ... terwijl paarse draaimolens ronddraaien om alles te mixen ...

Er zijn oranje leugenaars op een boot ... Zij staan languit om hun lange fluisteringen te verspreiden ... terwijl de flessen van tranen overstromen ...

Rode zandmannen hebben verhalen op hun pyama's, en zij lachen in de vlammen ... Zij kennen de opera's ... terwijl oranje zandmannen de shows bespotten ... De pauwen horrorshows komen om alles weer te mixen ...

Het bed is te zacht om je te laten ontwaken ... waar een vuur de vuren verbrandt ... waar een boek boeken verslindt ... Het is te wild om je te laten slapen ... Het fluistert met miljoenen fluisteringen ... Je uitnodigende tot de tekenfilms ... als ladders tot de hemel ...

Nu zijn zij heren van de dobbelstenen, nagejaagd door duizend verhalen ... en het Russische gezicht op de deur laat zoveel kleuren zien met een pauwen horrorshow op zijn helm ...

Dit zijn pauwen horrorshows, maar zij zijn slechts ijspegels van een lang verloren sprookje Het is een klok van liedjes ... de wielen van regenboog auto's ... Zij marcheren tot vanille's paradijs ... waar de wespen de herinneringen fokken ... deze monsters van rock ... om een pauwen horrorshow te maken ...